



Številka: 007-6/2018/10

Datum: 8. 3. 2018

Ministrstvo za pravosodje
Direktorat za kaznovalno pravo in človekove pravice
gp.mp@gov.si

ZADEVA: Predlog novega Zakona o varstvu osebnih podatkov (ZVOP-2) – EVA: 2017-2030-0039 – MNENJE

ZVEZA: Vaš dopis št. IPP 007-318/2017, ki smo ga prejeli 2. 3. 2018

Spoštovani,

zahvaljujemo se vam za poslan dopolnjen predlog novega Zakona o varstvu osebnih podatkov (ZVOP-2) – EVA: 2017-2030-0039 (v nadaljevanju predlog ZVOP-2) z dne 1. 3. 2018, ki zagotavlja izvrševanje Uredbe (EU) 2016/679 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 27. aprila 2016 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov in o prostem pretoku takih podatkov ter o razveljavitvi Direktive 95/46/ES (v nadaljevanju Splošna uredba) in Direktive (EU) 2016/680 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 27. aprila 2016 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov, ki jih pristojni organi obdelujejo za namene preprečevanja, preiskovanja, odkrivanja ali pregona kaznivih dejanj ali izvrševanja kazenskih sankcij, in o prostem pretoku takih podatkov ter o razveljavitvi Okvirnega sklepa Sveta 2008/977/PNZ (v nadaljevanju Direktiva) v Republiki Sloveniji. Glede na to, da je Informacijski pooblaščenec (v nadaljevanju IP) že podal obširne pripombe na prvi dopolnjen predlog ZVOP-2 v svojem mnenju št. 007-6/2018/2 z dne 2. 2. 2018 v tem mnenju predvsem izpostavlja vidike, ki kljub podanim pripombam IP s strani predlagatelja niso bili upoštevani in ostajajo neusklajeni. IP namreč meni, da predlagatelj s predlogom ZVOP-2 ne bi smel znižati že doseženih standardov varstva osebnih podatkov v Republiki Sloveniji. Prav tako IP, enako kot predlagatelj, izhaja iz temeljnega cilja, da mora predlog ZVOP-2 zagotoviti spoštovanje pravne varnosti.

V luči teh prizadevanj in na podlagi vašega zaprosila in 48. člena Zakona o varstvu osebnih podatkov (v nadaljevanju ZVOP-1) IP uvodoma sicer pozdravlja trud predlagatelja, da še pravočasno uredi pravno področje, vendar pa izpostavlja nekatere bistvene dopolnitve in premisleke, ki bi jih po mnenju IP predlagatelj moral izvesti pred nadaljevanjem zakonodajnega postopka priprav predloga ZVOP-2, a jih kljub že podanim opozorilom še ni izvedel. Pripombe se med drugim nanašajo tudi na nujno potrebno zagotovitev dejanske izvedljivosti zakona v praksi tako za upravljavce zbirk osebnih podatkov, posameznikov, na katere se nanašajo osebni podatki, kot tudi na državni nadzorni organ za varstvo osebnih podatkov – slednji v primeru nezadostno dodelanega zakona namreč ne bo mogel izvajati svojih pristojnosti.

IP na sistemski ravni uvodoma ugotavlja, da zakonodajna tehnika, ki jo zasleduje predlog zakona, v praksi pomeni na številnih mestih podvajanje ali deloma celo nasprotujoče si določanje obveznosti upravljavcev oz. obdelovalcev glede na uredbo (npr. v primeru pogodbene obdelave – člen 31 predlog ZVOP-2), ki bo za upravljavce in obdelovalce pomenilo nejasnosti in bo tudi v inšpekcijskih postopkih pomenilo številne težave. V zvezi s tem se nam glede na odzive drugih deležnikov zastavlja vprašanje potrebnosti dodatnega premisleka izbrane rešitve, v okviru katere se dejansko uporabnike postavlja

pred izziv, kako v praksi tehtati med uporabo neposredno uporabljivega in hierarhično nadrejenega pravnega akta EU glede na določbe nacionalnega zakona. To bi lahko bistveno otežilo izvajanje predpisov v praksi in zagotavljanje pravne varnosti glede predvidljivosti pravne ureditve pravnih razmerij.

Hkrati IP ponovno ugotavlja, da v 62. (prej 59.) členu predlog ZVOP-2 še vedno opredeljuje zaskrbljujoče širok krog zavezancev, ki so izven nadzora varstva osebnih podatkov, kot ga določa ZVOP-2. Po mnenju IP bi besedilo, kot je predlagano lahko ne le ogrozilo sistem varstva osebnih podatkov kot ga v Republiki Sloveniji poznamo, ampak bi lahko pomenilo tudi neizpolnjevanje obvez Republike Slovenije glede zagotavljanja ustreznega nadzora nad obdelavo osebnih podatkov, kot izhajajo iz članstva Republike Slovenije v Schengenskem prostoru. Ob tem velja posebej izpostaviti, da predlog zakona za številne kršitve Direktive sploh ne predvideva prekrškovnih sankcij (podrobnejše pripombe k XI. delu predloga ZVOP-2 podajamo v okviru pripomb k posameznim členom).

Nadalje IP ponovno izpostavlja pomembne premisleke, ki bi jih moral predlagatelj pred nadaljevanjem zakonodajnega postopka opraviti z vidika sistemske in koherentne uveljavitve sistema prekrškovnih določb na področju varstva osebnih podatkov. Že podane pripombe IP v tem delu namreč sploh niso bile upoštevane.

Glede na pomembne skrbi IP izpostavljam, da bi moral biti ZVOP-2 in še posebej IX. in XI. del ZVOP-2 glede na pomen in posledice za varstvo pravic posameznikov v praksi nujno s strani predlagatelja deležen resnega premisleka in bistvenih dopolnitev. Konkretno pripombe k posameznim členom podajamo v nadaljevanju, pri čemer so konkretni predlogi sprememb besedila označeni.

K I. DELU – temeljne določbe

K 3. členu

1. odstavek: IP s ciljem zagotavljanja pomenske točnosti besedila izpostavlja, da bi bilo treba popraviti besedilo zadnjega dela 1. odstavka, saj ni jasno, kaj je predlagatelj želel s tem urediti.

K 4. členu

3. odstavek (načelo rezidenčnosti): Kot je IP že izpostavil, ureditev, ki jo predvideva navedeni odstavek z vidika zagotavljanja pravne varnosti in predvidljivosti zakonitosti obdelave nikakor ni ustrezna, saj pomeni, da bodo v posameznih državah članicah dejansko različnim prebivalcem EU zagotovljene različne stopnje varstva osebnih podatkov. Hkrati določba ni jasna v smislu njene izvedbe v praksi. Gre za določbo, ki jo bo v praksi praktično celo nemogoče izvajati. Zato predlagamo v razmislek, ali je navedena določba resnično skladna z določbami Splošne uredbe. Namen Splošne uredbe je namreč poenotenje in ne dodatna drobitev predpisov na področju varstva osebnih podatkov. V postopku sprejemanja Splošne uredbe je bilo s strani glavnega poročevalca, evropskega poslanca Jana P. Albrechta, jasno izpostavljeno temeljno pogajalsko izhodišče oz. stališče, da se o neenakopravni obravnavi posameznikov glede na njihovo prebivališče ni mogoče pogovarjati v smislu osnovnih postulatov Listine Evropske unije o temeljnih pravicah.

Kako bo npr. IP učinkovito zahteval od npr. švedskega nadzornega organa, da pri upravljavcih na Švedskem doseže spoštovanje določb ZVOP-2, če bodo obdelovali tudi osebne podatke prebivalcev Republike Slovenije oz. kako bo nadzorni organ na Švedskem lahko za prebivalce različnih držav nasproti istim upravljavcem uporabljal na svojem ozemlju predpise različnih držav? Z vidika načela suverenosti držav te določbe praktično ne bo mogoče izvajati v praksi, prav tako pa ne nudi pravne predvidljivosti zakonitosti obdelav z vidika upravljavcev. Pomeni namreč, da bo moral upravljavec v

vsaki državi članici ne glede na to, ali bo do obdelavo osebnih podatkov prebivalcev različnih držav članic dejansko prišlo, obdelave prilagoditi glede na državo prebivališča in ne glede na državo sedeža.

Zato v izogib ustvarjanju pravne (ne)varnosti ponovno predlagamo črtanje tretjega odstavka.

K 6. členu

V **12. točki prvega odstavka** pri definiciji pojma »**kršitev varstva osebnih podatkov**« IP predlaga uskladitev terminološkega poimenovanja oz. prevoda 'personal data breach' upoštevajoč angleški izvirnik, saj ne gre za kršitev varstva, ampak varnosti, zato predlagamo dosledno uporabo pojma: »kršitev varnosti osebnih podatkov« in ne »kršitev varstva osebnih podatkov«. Ob tem želimo dodatno opozoriti, da težko razumemo, zakaj uredba kot kršitev varnosti osebnih podatkov upošteva le kršitev **celovitosti** in **zaupnosti**, ne pa tudi kršitev **razpoložljivosti** (v obrazložitvi je podan primer onemogočanja dostopa do storitev s t.i. DDOS napadom, podoben primer je lahko izguba edine kopije osebnih podatkov), saj vsi trije stebri predstavljajo temeljna načela informacijske varnosti in mednarodnih standardov na tem področju. Kot primer lahko navedemo nedostopnost velikega bolnišničnega sistema – ne gre za kršitev zaupnosti ali celovitosti, je pa motena razpoložljivost in s tem možnost dostopa in uporabe posebnih vrst osebnih podatkov, kar pomeni velika tveganja in ima lahko zelo težke posledice za paciente. Omenjeno opozorilo gre v smeri razmisleka predlagatelja predpisa, ali je smiselno tudi kršitve razpoložljivosti opredeliti kot kršitev varnosti, s čimer bi sicer presegli definicijo kršitve varnosti po Splošni uredbi in s tem obveznosti upravljavcev in obdelovalcev v teh primerih.

V **3. točki tretjega odstavka** pri definiciji pojma »**zasebni sektor**« IP predlaga dopolnitev, kot sledi, v izogib dvomov, kateri nosilci javnega pooblastila sodijo v zasebni sektor: »3. zasebni sektor pomeni pravne in fizične osebe, ki opravljajo dejavnost po zakonu, ki ureja gospodarske družbe ali gospodarske javne službe ali obrt, in osebe zasebnega prava; zasebni sektor so tudi javni gospodarski zavodi, javna podjetja in gospodarske družbe in izvajalci **gospodarskih** javnih služb, ne glede na delež oziroma vpliv države, samoupravne lokalne skupnosti ali samoupravne narodne skupnosti ter izvajalci **gospodarskih** javnih služb, ki so tudi nosilci javnega pooblastila;«.

V **4. točki tretjega odstavka** pri definiciji pojma »**povezovalni znaki**« predlagamo dopolnitev na način, da ne bo dvoma, da morajo biti povezovalni znaki za namene ZVOP-2 vedno z zakonom določeni; kot sledi: »4. povezovalni znaki – so osebna identifikacijska številka in druge z zakonom opredeljene enolične identifikacijske številke posameznika, z uporabo katerih je mogoče zbrati oziroma priklicati osebne podatke iz zbirk osebnih podatkov, v katerih so enolične identifikacijske številke obdelovane ter drugi podobni **z zakonom določeni** znaki, ki se redno ali sistematično uporabljajo za povezovanje zbirk med različnimi upravljavci ali dveh ali več zbirk znotraj enega upravljavca;«.

V **5. točki tretjega odstavka** pri definiciji pojma »**povezovanje zbirk**« predlagamo iz razlogov, ki so pojasnjeni v nadaljevanju črtanje zadnjega stavka definicije na način, da bi se ta definicija glasila: »4. povezovanje zbirk pomeni elektronsko povezovanje dveh ali več zbirk, ki se upravljajo pri različnih upravljavcih ali na različnih pravnih podlagah, neodvisno od tehnične izvedbe, ki se izvaja v obsegu ali na način, ki lahko predstavlja večje tveganje za človekove pravice ali temeljne svoboščine ali interese posameznika v razmerju do obdelave osebnih podatkov samo v eni od teh zbirk, v skladu s tretjim odstavkom 107. člena tega zakona. ~~Na področju delovanja sodne oblasti se lahko povezovanje uredi z zakoni, ki urejajo sodišča ali sodne postopke.~~«.

V **6. točki tretjega odstavka** pri definiciji pojma »**izbris**« predlagamo črtanje zadnjega dela prvega stavka definicije v izogib nejasnostim pri tolmačenju, katere so tehnologije oz. ukrepi, ki jih mora v

odvisnosti od razvijajočih se tehnologij sprejeti zavezanec; kot sledi: »6. izbris pomeni trajno odstranitev ali uničenje osebnega podatka, tako da ga več ni mogoče obnoviti ~~z običajnimi posegi ali s sredstvi razpoložljive tehnologije v skladu s tehnološkim razvojem v času izbrisa~~; pri tem je zaradi zagotavljanja sledljivosti obdelave osebnih podatkov po sedmem odstavku 40. člena tega zakona dopustno tudi zabeležiti zaznamek, da je bil v zvezi osebnimi podatki določenega posameznika izveden izbris, pri čemer pa zaznamek ne sme vsebovati podatkov, ki bi omogočali obnovo izbrisanega osebnega podatka.«.

K 7. členu

1. odstavek točka a: IP izpostavlja slovnično in posledično pomensko nejasnost dela besedila točke a prvega odstavka, in sicer v delu »(a) ... ter obdelujejo pošteno in na pregleden način za posameznika, tako da se obdelujejo na pregleden način za posameznika, ...;«.

K 8. členu

2. odstavek: IP izraža zaskrbljenost nad pomensko nejasnostjo in vsebinsko odprtostjo določb drugega odstavka, ki združuje možnost uporabe instituta privolitve posameznika in prevladujočega interesa ter hkrati posredno uvaja uporabo pravne podlage – samostojne odločitve posameznika, ki ni nikjer definirana in pomeni bistveno nižjo raven pravnega varstva posameznika v primerjavi z institutom privolitve posameznika. Prav tako pomeni predlagano besedilo možnost samovoljne širitve namenov obdelave izven namenov prvotno opredeljenih v pravni podlagi. Vsebinsko sta v tem odstavku na neposrečen in z vidika pravne varnosti sporen način združena prejšnja drugi in peti odstavek 8. člena.

IP se s predlagano rešitvijo ne strinja in predlaga črtanje drugega odstavka ter ohranitev besedila drugega in petega odstavka 8. člena, kot ga je vsebovala verzija javno objavljenega predloga ZVOP-2 z dne 23. 1. 2018, in sicer za drugi odstavek: »(2) Ne glede na prejšnji odstavek se lahko v javnem sektorju obdelujejo osebni podatki le na podlagi privolitve posameznika, če ne gre za izvrševanje zakonitih pristojnosti, nalog ali obveznosti javnega sektorja. Zbirke osebnih podatkov, ki nastanejo na tej podlagi, morajo biti ločene od zbirk osebnih podatkov, ki nastanejo pri izvrševanju zakonitih pristojnosti, nalog ali obveznosti.«; ter za dodaten odstavek »(...) Ne glede na prvi odstavek tega člena se lahko v javnem sektorju izjemoma obdelujejo tisti osebni podatki, ki so nujni za izvrševanje zakonitih pristojnosti, nalog ali obveznosti javnega sektorja, če se s to obdelavo ne poseže v upravičen interes posameznika, na katerega se osebni podatki nanašajo.«.

K 10. členu

3. odstavek: glede na vsebino IP ocenjuje, da bi moral biti v zadnjem delu 3. odstavka uporabljen veznik »in« in ne »ali«, kot sledi: »(3) ... pravni interes ~~ali~~ in če za te osebe umrli posameznik ni predhodno pisno prepovedal posredovanja osebnih podatkov.«

5. odstavek: glede na vsebino IP ocenjuje, da v zadnjem delu 5. odstavka vsebinsko manjka beseda »njegovega«, kot sledi: »(5) ... umrlega posameznika, ~~njegovega~~ zakonca, zunajzakonskega partnerja ali partnerja iz partnerske zveze, otrokov ali staršev, ali če tako določa drug zakon.«

K 12. členu

2. odstavek točka g: IP izpostavlja, da bi morala biti izrecna privolitev v zvezi s pravno podlago iz točke g drugega odstavka glede na resnost posega v posebne vrste osebnih podatkov in z vidika zagotavljanja kasnejše dokazljivosti in nedvoumnosti njene vsebine, pisna. Zato predlagamo dopolnitev, kot sledi: »g) tako določa zakon ali je posameznik za to podal izrecno ~~pisno~~ privolitev in je obdelava potrebna ...;«.

2. odstavek točka j: IP izpostavlja, da iz obrazložitve in vsebine predloga ZVOP-2 ni razvidno, zakaj v primeru obdelav na tej podlagi niso predvidene enake varovalke glede varstva človekovih pravic in temeljnih posameznikov, kot jih predvideva točka i istega odstavka. Zato predlagamo, da se besedilo te točke črta, saj je vsebinsko zajeto v točki i 2. Odstavka. V nasprotnem primeru pa ocenjujemo, da bi nujno morali to točko dopolniti na način, da bi se tudi za zakone, ki določajo pravno podlago za obdelavo posebnih vrst osebnih podatkov in urejajo izvajanje obveščevalnih in protiobveščevalnih dejavnosti države, zahtevale enake varovalke kot za ostale zakone. Konkretno, da mora iti za izvrševanje bistvenega javnega interesa, kar mora biti sorazmerno z zastavljenim ciljem, spoštovati bistvo pravice do varstva podatkov ter zagotavljati ustrezne in posebne ukrepe za varstvo človekovih pravic in temeljnih svoboščin ali interesov posameznika, na katerega se nanašajo osebni podatki.

3. odstavek točka c: IP izpostavlja nekoliko nejasno dikcijo točke c tretjega odstavka glede na navedeno predlagamo, da se točka c tretjega odstavka spremeni, kot sledi: »c) ... njihovi *izdaji izvedbi* zahteva osebno navzočnost posameznika in njegovo identiteto preveri z vpogledom v uradni osebni dokument posameznika, ...«.

K 13. členu

2. odstavek: S ciljem jasne ter nedvoumne dikcije besedila predlagamo naslednje dopolnitve drugega odstavka: »(2) Za obdelave ~~določenih~~ osebnih podatkov iz kazenskih evidenc ali prekrškovnih evidenc ter ... «.

K II. DELU – pravice posameznika, na katerega se nanašajo osebni podatki

V zvezi z ureditvijo pravice do seznanitve z lastnimi osebnimi podatki se IP sprašuje o razlogih, zakaj je predlagatelj iz predloga ZVOP-2 izključil smiselno dodatno zahtevo upravljavcu po seznanitvi posameznika s tem, »kdaj, na kateri podlagi in za kakšen namen so bili podatki razkriti uporabnikom«.

K 14. členu

1. odstavek: IP izpostavlja, da v besedilu manjka sklic na Splošno uredbo.

K 17. členu

4. odstavek: IP predlaga, da se v drugem stavku 4. odstavka v besedilu doda tudi sklic na 16. člen ZVOP-2, kot sledi: »... pacientove pravice in **16. člen**, tretji odstavek tega člena in **24. člen** tega zakona (omejitev pravic zakonitega zastopnika), ...«.

K 18. členu

2. odstavek: IP predlaga črtanje drugega odstavka zaradi vsebinske nepotrebnosti in hkrati negativnega vpliva na ravnanje zavezancev. Upravitelji namreč v praksi že sedaj mislijo, da so lahko upravičeno v molku. Poleg tega se zastavlja vprašanje o praktičnem učinku te določbe. Posameznik ima namreč v vsakem primeru pravno varstvo.

K 21. členu

1. odstavek: IP opozarja, da je v prvem delu stavka napačno naveden sklic na peti odstavek 19. člena ZVOP-2, pravilno je: »... v roku iz ~~prvega odstavka 18. petega odstavka 19. člena~~ tega zakona, ...«.

K 26. členu

3. odstavek: Glede na položaj in vlogo IP po njegovem mnenju ni ustrezen način, da višino stroškov predpiše IP kot pritožbeni in nadzorni organ. Navedeno po mnenju IP ni sistemsko ustrezno glede vloge IP v okviru pritožbenih in inšpekcijskih postopkov. IP lahko v tem smislu glede na svojo vlogo zgolj poda mnenje. Zato IP ponovno predlaga spremembo besedila tretjega odstavka, kot sledi: »(3) ... in pravila o zaračunavanju predpiše *minister, pristojen za pravosodje informacijski pooblaščenec*,

po predhodnem ~~mnenju soglasju Informacijskega pooblaščenca ministra, pristojnega za pravosodje~~, ...
..«.

K 27. členu

2. odstavek: določba drugega odstavka, ki dejansko vsebinsko ne ustreza povsem določbi drugega odstavka 23. člena Splošne uredbe, se zdi odveč in neustrezna, zato IP predlaga brisanje drugega odstavka.

K 28. členu

1. odstavek: v izogib nejasnostim glede na to, da področje varstva osebnih podatkov poleg predloga ZVOP-2 ureja tudi Splošna uredba in področni predpisi, predlagamo dopolnitev 1. odstavka, kot sledi:

»(1) Posameznik, ki ugotovi, da so kršene njegove pravice, določene s tem *ali drugim* zakonom, ki ureja varstvo osebnih podatkov, lahko zahteva sodno varstvo ves čas, dokler kršitev traja.«

4. odstavek: Glede na to, da gre v primeru uveljavljanja pravic posameznika glede varstva osebnih podatkov za ustavno varovane pravice, IP ponovno predlaga, da se v 4. odstavku ohrani ureditev, da je postopek uveljavljanja teh pravic pred sodiščem »nujen in prednosten« (in ne le prednosten, kot določa 4. odstavek).

K III. DELU – upravljavec in obdelovalec

K 29. členu

2. odstavek: IP izpostavlja na nejasnost dikcije, zato predlaga dopolnitev, kot sledi: »Upravljavec, ki izvaja ~~obdeluje~~ obsežno obdelavo«.

K 31. členu

4. odstavek 2. točka: po mnenju IP je mešanje uporabe pojma tajnosti in zaupnosti lahko zavajajoče glede na pomen pojma tajnosti v kontekstu obveznosti po Zakonu o tajnih podatkih. Zato IP ponovno predlaga poenotenje pojmov v smislu, kot sledi: »2. zagotovi, da so osebe, pooblaščene za obdelavo osebnih podatkov, zavezane k varovanju zaupnosti *osebnih podatkov* ali da za njih velja ustrezna zakonska dolžnost varovanja tajnosti *osebnih podatkov*;«

7. odstavek: IP izpostavlja nejasnost, obveznosti namreč lahko izhajajo iz kateregakoli zakona ne le primarne zakonske podlage. Zato bi veljalo določbo v tem delu nekoliko dopolniti, kot sledi: »(7) Obdelovalec in vsaka oseba, podrejena upravljavcu ali obdelovalcu, ki ima dostop do osebnih podatkov, sme te podatke obdelovati v skladu z navodili upravljavca, razen če od njiju pravo Unije ali *pravo države članice zakonska podlaga* zahtevata«.

8. odstavek: IP se sprašuje o razlogih in dejanski smiselnosti predlagane določbe, saj ni jasno, zakaj bi to moral urejati predlog ZVOP-2, ki je sistemski zakon (organizacijske pristojnosti posameznih organov in organizacij namreč urejajo področni predpisi), zato IP predlaga črtanje 8. odstavka.

K 32. členu

2. odstavek: IP ocenjuje, da bi bilo smiselno vsebinsko uskladiti besedilo s Splošno uredbo (upoštevajoč originalno angleško verzijo oz. sporočene popravke prevoda), kot je IP predlagal v svojem mnenju z dne 2. 2. 2018.

K 35. členu

Kot je izpostavljeno že v pripombi k 12. točki 1. odstavka 6. člena predloga ZVOP-2 IP opozarja na napačno terminološko poimenovanje oz. prevod pojma »*personal data breach*«. Napačen prevod je že v uradnem slovenskem prevodu Splošne uredbe, saj se glasi »kršitev varstva osebnih podatkov«,

čeprav je iz angleškega izvornika razvidno, da ne gre za kršitve vseh načel varstva (*»protection«*) osebnih podatkov, temveč gre za kršitev enega od temeljnih načel, to je načela varnosti podatkov (*»security«*). Zaradi pravne predvidljivosti predlagamo, da se dosledno uporablja izraz **»kršitev varnosti osebnih podatkov«**, in sicer tako v 35. in 36. členu, kot že v sami definiciji v 12. točki 1. odstavka 6. člena predloga ZVOP-2.

1. odstavek: IP predlaga, da se v izogib nejasnotim pri izvajanju določbe glede na zahteve Splošne uredbe, besedilo poenoti s pomenom določb Splošne uredbe, kot sledi: *»(1) Upravljavalec oziroma obdelovalec morata v skladu s členom 33 Splošne uredbe brez nepotrebnega odlašanja, po možnosti pa najpozneje ~~pa~~ v roku 72 ur po seznanitvi s kršitvijo, obvestiti Informacijskega pooblaščenca o vsaki kršitvi varstva osebnih podatkov, ki jo zaznata, če je verjetno, da bo povzročila tveganje za ~~posege v~~ ~~človekove~~ pravice in ~~temeljne~~ svoboščine posameznikov,«*

4. odstavek: IP predlaga redakcijski popravek 4. odstavka, kot sledi: *»...v drugi državi članici, pa je verjetno, da ~~bi~~ zaradi kršitve lahko nastala tveganja tudi«*

K 36. členu

1. odstavek: Dostavek *»... ali je verjetno, da so bili kršeni, ...«*, ki je vsebovan v predlogu ZVOP-2, ni pa vsebovan v Splošni uredbi, ima zelo pomembne posledice. Splošna uredba po našem razumevanju ureja le *»realizirane varnostne incidente«*, ne pa tudi tistih, ki bi se lahko realizirali. Dolžnost obveščanja tudi o neuresničenih, potencialnih varnostnih tveganjih bi nesorazmerno razširila obveznosti upravljavcev in obdelovalcev tudi na varnostne grožnje, ki pa niso imele varnostnih posledic, kar zmanjšuje pravno predvidljivost pri zavezancih, pri posameznikih pa bi vnašala nepotrebni nemir – obveščanje posameznikov o tem, *»da je verjetno, da so bili njihovi podatki kršeni«* namreč pomeni nejasno obveščanje. Zavezanec bi po našem mnenju moral najprej ugotoviti, ali so osebni podatki bili kršeni ali ne (npr. ali so bili javno objavljeni, ali so bili osebni podatki izgubljeni ali ne), ne pa biti prepuščen oceni verjetnosti in takojšnji dolžnosti obveščanja posameznikov. Verjetnost se po Splošni uredbi ne nanaša na verjetnost, da je prišlo do kršitve – tu moramo govoriti o gotovosti, da se je to zgodilo, temveč se nanaša na verjetnost, da bo kršitev, ki se je gotovo zgodila, verjetno povzročila veliko tveganje za pravice in svoboščine posameznikov. Dodajanje tovrstnih dostavkov ima lahko zelo obsežne posledice tako za zavezance, kot za posameznike in nadzorni organ. Zato predlagamo, da se navedeni dostavek črta, če ni v ozadju tehtnih argumentov, in se striktno sledi določbam Splošne uredbe.

2. odstavek: IP predlaga redakcijski popravek v prvem stavku drugega odstavka, kot sledi: *»... lahko pod pogoji iz tretjega odstavka«*

K 37. členu

IP predlaga, da se naslov 3. poglavja tega dela predloga ZVOP-2 uskladi z vsebino, ki jo ureja to poglavje. Dejansko namreč to poglavje ne ureja predhodnega posvetovanja, ampak samo oceno učinkov.

Pri povzetih določbah IP opaža tudi nekatera razhajanja v dikciji po Splošni uredbi in predlogu ZVOP-2, ki lahko (po nepotrebnem) vnašajo težave pri interpretaciji pomena določb. IP v zvezi s tem opozarja na pomen jasnosti ureditve. Iz določbe 37. člena predloga ZVOP-2 ni povsem jasno razvidno, v katerem delu nacionalna zakonodaja povzema ureditev iz Splošne uredbe in v katerem delu jo spreminja. Posebne obrazložitve glede dopolnjene ali strožje ureditve po predlogu ZVOP-2 glede na Splošno uredbo tudi ni zaslediti v komentarju k členu 37. V kolikor predlog zakona stremi k povzemanju ureditve po Splošni uredbi, predlagamo, da se ohrani enotno besedilo, kot po Splošni uredbi. Na ta način bodo tudi upravljavci, ki bodo morali določbe uporabljati in izvajati ocene učinkov,

lažje razumeli, katere so vse predpisane zahteve in pogoji za izvedbo ocene učinkov. Parcialno povzemanje ureditve po mnenju IP ni ustrezno z vidika jasnosti in preglednosti ureditve, kar se povezuje z načelom pravne varnosti in načelom zaupanja v pravo.

4. odstavek: Po mnenju IP bi določbe tega odstavka bilo mogoče razumeti, kot uvedbo obveznosti izvedbe ocene učinkov tudi za obdelovalce, kar ni skladno s Splošno uredbo, ki vlogo obdelovalca ureja zgolj v obliki pomoči upravljavcu pri izpolnjevanju obveznosti. Takšna obveznost bi lahko bila v neskladju z vidika posega v svobodno gospodarsko pobudo iz 74. člena Ustave RS. Postavlja pa se tudi vprašanje dopustnosti uveljavljanja sankcij zoper obdelovalce, če ocene učinkov ne bodo izvedli (obveznost po Splošni uredbi namreč ne velja za obdelovalca).

K 38. členu

1. odstavek: IP v zvezi s prvim stavkom prvega odstavka opozarja, da ni jasno, zakaj se med pogoji za posredovanje omenja tretji odstavek 9. člena predloga ZVOP-2, saj prvi odstavek 38. člena ureja posredovanja osebnih podatkov drugim upravljavcem javnega sektorja, medtem ko 9. člen tega zakona določa pravne podlage za obdelavo osebnih podatkov v zasebnem sektorju, pri čemer posredovanje osebnih podatkov, ki se izvede od oseb javnega sektorja k osebam zasebnega sektorja, ureja v drugem odstavku 38. člena. Prav tako tudi ni jasno, zakaj mora biti kot pogoj naveden četrti odstavek 8. člena, ki ureja obdelavo osebnih podatkov, ki so potrebni za zaščito življenjskih interesov posameznika, kar je zgolj ena do pravnih podlag za obdelavo osebnih podatkov v javnem sektorju, med tem, ko ni navedeno, da se osebni podatki lahko prenesejo, če tako določa zakon, ki je sicer primarna pravna podlaga za obdelavo osebnih podatkov v javnem sektorju. Glede na to, da se v javnem sektorju kot primarna pravna podlaga za obdelavo osebnih podatkov uporablja zakon, IP meni, da bi bilo bolje, če bi se prvi odstavek 38. člena glasil takole: *»(1) Posredovanje osebnih podatkov, ki ga izvedejo osebe javnega sektorja, v druge osebe javnega sektorja, je dovoljeno, če tako določa zakon, če je to potrebno za izvajanje nalog v pristojnosti osebe javnega sektorja, ki posreduje podatke, ali tretje osebe, ki se ji podatki prenašajo posredujejo, ali so izpolnjeni pogoji, ki bi dopuščali obdelavo po ~~četrtem odstavku 8. člena~~ in ~~tretjem odstavku 9. člena~~ tega zakona. Oseba javnega sektorja ali tretja oseba, ki se ji podatki posredujejo, sme osebne podatke obdelovati samo v namen, za uresničevanje katerega se ji posredujejo. Obdelava v druge namene je dovoljena le pod pogoji iz petega odstavka 8. člena tega zakona.«*

Izpostavljam, da bi bilo treba navedeno določbo podrobneje izpostaviti in pojasniti tudi v obrazložitvi.

2. odstavek: IP ob upoštevanju zgoraj pojasnjene meni, da bi bilo bolje, če bi se tudi 1. točka drugega odstavka 38. člena glasila, kot sledi: *»1. tako določa zakon ali če je to potrebno za izvajanje nalog v pristojnosti organa, ki prenaša posreduje podatke, in so izpolnjeni pogoji, ki bi dopuščali obdelavo po 89. členu tega zakona;«*.

3. odstavek: IP še opozarja, da se v določbah drugega in tretjega odstavka še vedno pojavlja izraz »prenos«, ki bi ga bilo treba zaradi poenotenja izrazov zamenjati z izrazom »posredovanje«.

K 41. členu

IP v zvezi z ureditvijo kopiranja osebnih dokumentov v razmislek predlaga, da bi se dopustnost kopiranja osebnih dokumentov ustrezno uredila v predlogu ZVOP-2. Izkušnje in težave upravljavcev v praksi, ki izhajajo tudi iz različne ureditve tega vprašanja v različnih predpisih (npr. ZOIZk-1, ZPLD-1, ZPPDFT-1), namreč kažejo, da je področje vsebinsko razdrobljeno, sistemsko neurejeno ter dejansko ureditev fotokopiranja, drugih oblik kopiranja in elektronske hrambe osebnih dokumentov ni urejena enotno in ne zagotavlja pravne varnosti in pravne predvidljivosti ureditve.

K 42. členu

1. odstavek: v prvem odstavku je pogoj po mnenju IP opredeljen prestrogo, če gre za avtomatsko obdelavo. Po sedanji zakonodaji je namreč navedena omejitev mišljena za ročne vpoglede v informatizirano zbirko (npr. eRISK), tj. da uradna oseba, ki pridobiva podatke vpiše priimek in EMŠO in ne zgolj EMŠO. Temu bi moral po mnenju IP slediti tudi ZVOP-2.

Ko pa gre za avtomatsko obdelavo, je ta pogoj namreč nesmiselen in celo vodi do težav pri pridobivanju podatkov. Smisel enoličnih identifikatorjev (kot povezovalnih znakov) je ravno v tem, da se jih uporablja samostojno in za potrebe informacijskih rešitev, ker pač nedvoumno in enoznačno določijo posameznika. Pri avtomatski izmenjavi torej ne more priti do prekomernih in napačnih poizvedb (če bo npr. EMŠO napačen, sistem pač ne vrne nobenega rezultata). Predlagana določba bi lahko bistveno otežila delovanje številnih uradnih evidenckot, ki pridobivajo iz drugih evidenc podatke na podlagi npr. EMŠO npr. FURS, ZZZS, ZPIZ, ZRSZ, NIJZ in CRP.

Temu primerno bi bilo po mnenju IP treba dopolniti določbe 42. člena predloga ZVOP-2.

K IV. DELU – pooblaščen osebe za varstvo podatkov, kodeksi ravnanja in certificiranje

K 44. členu - ostane

1. odstavek: IP s ciljem zagotavljanja ustrezne ravni kvalifikacij pooblaščenih oseb za varstvo osebnih podatkov predlaga uskladitev zahtev ZVOP-2 z zahtevami Splošne uredbe in Direktive ter posledično naslednjo dopolnitev prvega odstavka: »*Pooblaščen oseba za varstvo osebnih podatkov (v nadaljevanju: pooblaščen oseba) je oseba z ustreznimi poklicnimi odlikami in zlasti strokovnim znanjem ter dejanskimi izkušnjami o zakonodaji in praksi na področju varstva osebnih podatkov ~~ali na primerljivem področju~~, ki upravljavcu ali obdelovalcu*«. Znanja na primerljivem področju namreč ne morejo zadostiti zahtevam po ustreznih znanju, izkušnjah in praksi na področju varstva osebnih podatkov, ki je bistveno drugačno kot so zahteve po tem za druga področja varovanja drugih vrst zaupnih podatkov.

Razumemo predlog zakonodajalca, da ustrezne delovne izkušnje za imenovanje pooblaščen osebe razširi tudi na področja drugih »zaupnih« vrst podatkov, vendar pa ponovno izražamo resen pomislek, da te delovne izkušnje glede na naloge pooblaščen osebe niso primerne in jih bo tudi v nadzorni praksi težko izkazovati oz. dokazovati. Kaj bi npr. šteli za delovne izkušnje na primerljivem področju? Dodatno ponovno izpostavljam nejasnosti v obrazložitvi k temu členu. Stavek: »S predlagano ureditvijo se ne vzpostavlja reguliran poklic, temveč neodvisne osebe znotraj upravljavca ali obdelovalca, ki naj preprečijo tveganja ali kršitve varstva osebnih podatkov.«, ni točen. Naloga pooblaščenih oseb namreč ni preprečevanje tveganj ali kršitev, temveč njihova identifikacija, obvladovanje oziroma upravljanje. Pooblaščen oseba v določenih situacijah ne bo mogla preprečiti kršitve (npr. ker vodstvo ni dalo na voljo dovolj sredstev za odpravo ugotovljenih nepravilnosti, ker ni odredilo odprave nepravilnosti, ker ni upoštevalo priporočil pooblaščen osebe ipd.), pa zaradi tega ne bi smeli šteti, da pooblaščen oseba ni opravila svoje naloge. Nikjer v Splošni uredbi ni določeno, da je naloga pooblaščenih oseb preprečevanje kršitev ali tveganj, zato predlagamo, da se to ustrezno popravi, da ne bi prišlo do napačnih interpretacij glede položaja in nalog pooblaščenih oseb.

K 46. členu

2. odstavek: v 4. točki drugega odstavka (glej komentar k pripombam k 44. členu glede izkušenj na primerljivem področju) predlagamo dopolnitev besedila kot sledi: »*4. ima vsaj tri leta delovnih izkušenj s področja varstva osebnih podatkov ~~ali področja informacijske varnosti ali na primerljivih področjih varstva poslovne skrivnosti po zakonu, ki ureja gospodarske družbe ali varstva zaupnih podatkov po zakonu, ki ureja bančništvo~~*«,.

3. odstavek: Izpostavljamo, da je določba 3. odstavka nejasna in ni usklajena z obrazložitvijo te določbe.

K 47. členu

3. in 4. odstavek: določbe, da lahko ena pooblaščenca oseba ustrezno pokriva naloge pooblaščenca osebe vseh odvetnikov in vseh notarjev, se ne zdijo argumentirane. Ne vidimo utemeljenih razlogov, da bi se za te skupine določalo posebne izjeme, temveč bi bilo bolj ustrezno, da tudi zanje veljajo pogoji, kot za druge, t.j. zadostoval bi prvi odstavek tega člena. V praksi ti določbi izničujeta institut pooblaščenca osebe in postavljata v neenakopraven položaj druge upravljavce. Zato IP predlaga črtanje 3. in 4. odstavka.

K 49. členu

2. in 3. odstavek: podobno kot v zvezi s pripombami k 3. in 4. odstavku 47. člena tudi v primeru imenovanja ene pooblaščenca osebe za vsa sodišča oziroma za vsa tožilstva, kjer se po naravi stvari obdeluje obsežne količine posebnih vrst osebnih podatkov, IP meni, da takšna ureditev v praksi ni izvedljiva, če naj pooblaščenca oseba dejansko opravlja vse svoje naloge, kot je predpisano. Določba tako izničuje namen imenovanja pooblaščenca oseb, v praksi je namreč jasno, da ena pooblaščenca oseba vseh nalog ne bo mogla opraviti. Zato IP predlaga, da predlagatelj razmisli o nižji ravni povezovanja oziroma imenovanja skupnih pooblaščenca oseb v primeru sodišč oziroma tožilstev.

K 52. členu

5. odstavek: IP predlaga redakcijski popravek v prvem stavku 5. odstavka, kot sledi: »...*pooblaščenec v ugotovitvenem postopku iz prejšnjega odstavka, ...*«.

7. odstavek: IP predlaga glede na vsebinske določbe Splošne uredbe redakcijski popravek v prvem stavku 7. odstavka, kot sledi: »...*se kodeks nanaša na dejavnostidejanja obdelave v več državah članicah Evropske unije. ...*«.

9. in 10. odstavek: IP predlaga glede na vsebinske določbe Splošne uredbe vsebinski popravek v prvem stavku 9. odstavka, kot sledi: »*Spremljanje skladnosti obdelav uporabe odobrenimi kodeksi ravnanja izvaja Informacijski pooblaščenec. ...*« ter v 10. odstavku kot sledi: »*Informacijski pooblaščenec za spremljanje skladnosti obdelav uporabe odobrenimi kodeksi ne sme pooblastiti drugega organa.*«. Glede na besedilo 41. člena Splošne uredbe namreč ne izhaja, da bi bil namen spremljanje uporabe, ampak gre za spremljanje skladnosti obdelav z odobrenimi kodeksi.

K 54. členu

Splošna pripomba: glede na dopolnitve besedila **predlagamo, da se besedilo 53. in 54. člena uskladi tudi s Slovensko akreditacijo glede ustreznosti ureditve postopka akreditiranja.**

3. odstavek: po mnenju IP je neprimerno določanje obveznosti Evropskega odbora za varstvo podatkov v postopkih nacionalne akreditacije in certificiranja. Merila namreč potrjuje IP, ki mora skrbeti tudi, da so upoštevane spremembe meril na evropski ravni. Po mnenju IP je v tem delu celo nepotrebno sklicevanje na merila odbora v nacionalnem predpisu, saj morajo biti merila odbora in dodatne zahteve, upoštevane v certifikacijskem mehanizmu. Kdaj nova merila pomenijo tudi nov certifikacijski mehanizem, določajo pravila akreditiranja in zato tudi v tem delu predlagamo uskladitev besedila tega dela predloga ZVOP-2 s Slovensko akreditacijo. Glede na navedeno IP predlaga vsaj naslednje popravke: »(3) Če Odbor ali Informacijski pooblaščenec spreminita merila iz drugega odstavka prejšnjega člena ali Informacijski pooblaščenec spremeni zahteve po drugem stavku prvega odstavka tega člena, *Informacijski pooblaščenec o tem obvestita Slovensko akreditacijo, ki je na njih vezana v novih postopkih po drugem stavku prvega odstavka tega člena.*«

K V. DELU – prenos osebnih podatkov tretjim državam ali mednarodnim organizacijam ter glede čezmejne obdelave

Glede na to, da se V. del predloga ZVOP-2 nanaša le na prenos osebnih podatkov, ki se opravlja za namene preprečevanja, preiskovanja, odkrivanja ali pregona zaradi kaznivih dejanj oz. za izvrševanje nalog in pooblastil policije, varnosti države, obrambe države ter izvrševanje kazenskih sankcij, bi bilo po mnenju IP primerneje, da bi se vsebina členov 55-59 kot eno od poglavij vključilo v IX. del tega zakona, ki ureja to področje.

Dodatno pa izpostavljamo, da bi bilo treba tudi področje prenosov osebnih podatkov na podlagi 46.-49. člena Splošne uredbe vendarle vsebinsko urediti v predlogu ZVOP-2, saj ne gre za prenos osebnih podatkov, ki se opravlja za namene preprečevanja, preiskovanja, odkrivanja ali pregona zaradi kaznivih dejanj oz. za izvrševanje nalog in pooblastil policije, varnosti države, obrambe države ter izvrševanje kazenskih sankcij.

Bistveni vidiki, ki jih je nujno v tem delu treba urediti:

1. prenose osebnih podatkov v okviru in od organov javnega sektorja, ki ne sodijo v IX. del predloga ZVOP-2;
2. postopek in zahteve glede prenosov na podlagi pravno zavezujočih in izvršljivih instrumentov, ki jih sprejmejo javni organi ali telesa (točka a 2. odstavka 46. člena Splošne uredbe);
3. nacionalne pravne vidike izvajanje prenosov na podlagi:
 - a. točke d 1. odstavka 49. člena Splošne uredbe (opredelitev priznavanja javnega interesa v skladu s 4. odstavkom 49. člena Splošne uredbe);
 - b. točke g 1. odstavka 49. člena Splošne uredbe (prenosi iz javnih registrov na podlagi predpisov države članice);
 - c. 5. odstavka 49. člena Splošne uredbe (določitev omejitev prenosa posebnih vrst osebnih podatkov zaradi pomembnih razlogov javnega interesa v skladu s pravom države članice);
4. tiste procesne vidike pristojnosti IP, ki so potrebni za izvajanje pristojnosti IP opredeljenih v:
 - a. točki d 2. odstavka 46. člena Splošne uredbe (v zvezi s standardnimi določili o varstvu podatkov, ki jih sprejme nadzorni organ);
 - b. 3. odstavku 46. člena (izdaja dovoljenja nadzornega organa za uporabo ustreznih zaščitnih ukrepov);
 - c. točkah e in f 2. odstavka 46. člena Splošne uredbe (posebne določbe glede prenosa brez dovoljenja nadzornega organa z uporabo ustreznih zaščitnih ukrepov, ki se zagotovijo s kodeksi ravnanja oziroma z odobrenimi certifikacijskimi mehanizmi);
 - d. in v 47. členu Splošne uredbe (odobritev zavezujočih poslovnih pravil).

V zvezi s postopki IP, ki so navedeni v 4. točki zgoraj ni nepomembno, da glede na različno uporabo pojmov (dovoljenje, odobritev) ni nedvoumno ali gre v vseh primerih za izdajo odločbe npr. v primeru sprejema zavezujočih poslovnih pravil in posledično avtomatično za uporabo in odločanje po ZUP (ni opredeljena pravna narava dovoljenj, odobritev) in ali bo posledično vsebinsko zgolj besedilo Splošne uredbe v teh primerih zadoščalo za zagotavljanje pravne varnosti upravljavcem, obdelovalcem in posameznikom glede predvidljivosti pravnih razmerij in pravil v zvezi s prenosi.

K 55. členu

1. odstavek: upoštevajoč zgoraj navedeno bi bilo treba obseg organov, za katere vsebinsko veljajo **določbe členov 55-59 uskladiti z določbami 1. odstavka 85. člena** predloga ZVOP-2, konkretno bi v 1. odstavku 55. člena morali črtati besedilo »ali prekrškov«.

5. odstavek: kot je IP že opozoril, bi bilo na načelni ravni z vidika zagotavljanja pravne varnosti in predvidljivosti postopkov smiselno za vse prenose (ne le za tiste, ki se nanašajo na prenos osebnih podatkov, ki se opravlja za namene preprečevanja, preiskovanja, odkrivanja ali pregona zaradi kaznivih dejanj oz. za izvrševanje nalog in pooblastil policije, varnosti države, obrambe države ter izvrševanje kazenskih sankcij) opredeliti, kakšna bo po sprejemu ZVOP-2 pravna narava in veljava že izdanih odločb IP glede iznosa osebnih podatkov v tretje države. Glede na bistveno spremembo pravil in širše zakonske ureditve področja, bi namreč v nasprotnem primeru lahko nastale situacije dvotirnega urejanja ter posledično neenakega urejanja istovrstnih pravnih razmerij (po odločbah izdanih na podlagi ZVOP-1 in strožje po določbah nove Splošne uredbe ter ZVOP-2). Konkretno bi bilo treba določbe obstoječega 5. odstavka 55. člena smiselno umestiti v poglavje prehodnih in končnih določb predloga ZVOP-2 in dopolniti na način, da bi bila predvidena obveznost upoštevanja odločitev Evropskega odbora za varstvo osebnih podatkov in Evropske komisije pri ugotavljanju izpolnjevanja pogojev za nadaljnjo veljavnost dosedanjih odločitev IP.

K 56. členu

1. odstavek: IP opozarja, da je v tretjem stavku 1. odstavka napačno naveden sklic na 3. točko 1. odstavka 55. člena predloga ZVOP-2, pravilno je najverjetneje mišljen sklic na odobritev po 3. točko 2. odstavka 55. člena predloga ZVOP-2.

K 57. členu

1. in 3. odstavek: po mnenju IP bi tudi v primeru prenosov po 1. točki 1. odstavka 57. člena morali upravljavci prenose dokumentirati v skladu s 3. odstavkom 57. člena predloga ZVOP-2. V nasprotnem primeru, bi lahko nastale situacije, ko bi se prenosi na tej podlagi izvajali brez ustreznih 'sledí' za namene nadzora. Gre namreč za prenose, ki se izvajajo brez vednosti IP ali drugega nadzornega organa, za te prenose se tudi izrecno ne zahteva nikakršno dokumentiranje dejanskega obstoja ustreznih ukrepov za varstvo osebnih podatkov v zakonsko predvidenih aktih, ampak zgolj organi, ki prenos izvajajo in ki so brez dvoma za takšen prenos zainteresirani, sami presojujejo o obstoju ustreznih ukrepov ter hkrati izvajajo prenos. Glede na to predlagamo dopolnitev 3. odstavka 57. člena predloga ZVOP-2.

K 58. členu

1. odstavek: IP predlaga črtanje 4. in 5. točke 1. odstavka 58. člena predloga ZVOP-2, ker gre za določbi, ki pomenita 'bianco' dovoljenje za vse prenose za namene iz 85. člena oziroma za uveljavljanje, izvajanje ali obrambo pravnih zahtevkov v povezavi s temi nameni brez kakršnihkoli zahtev, da mora subjekt, ki podatke prenaša pri tem zagotoviti, da se izvajajo kakršnikoli ustrezni ukrepi za varstvo osebnih podatkov. Dejansko ta določba pomeni izničenje varovalk člena 57, pri čemer glede na dikcijo v praksi najverjetneje ne bo šlo izjemo, ampak splošno prakso v posameznih primerih. Po mnenju IP navedeni določbi nista skladni z zahtevami 38. člena Ustave RS glede zagotavljanja določnosti predpisov glede varstva osebnih podatkov in nasploh lahko pripeljeta do popolne odsotnosti spoštovanja ustavno zagotovljenih standardov varstva osebnih podatkov pri prenosih na njuni podlagi.

K 59. členu

1. in 2. odstavek: IP meni, da bi morali tudi v primeru prenosov na podlagi pogojev iz 1. odstavka 59. člena predloga ZVOP-2 pristojni državni organi Republike Slovenije poskrbeti, da dejansko obstajajo ustrezni ukrepi za varstvo osebnih podatkov pri prenosu. V nasprotnem primeru bi to lahko v praksi pripeljalo do popolne odsotnosti kakršnekoli presoje glede zagotavljanja varstva osebnih podatkov pri takšnih prenosih in bi bili posamezniki, katerih osebni podatki bi se na tej podlagi prenašali, dejansko oropani ustavno zagotovljenega varstva osebnih podatkov.

3. odstavek: IP predlaga, da bi bilo nujno treba 3. odstavek dopolniti na način, da bi se zakonsko (torej na sistemski ravni) zahtevalo, da morajo obvezujoče mednarodne pogodbe, ki po tem odstavku pomenijo dejansko pravno podlago za prenos osebnih podatkov v tretje države, za katere ni ugotovljena ustrezna ravne varstva, vsebovati ustrezne določbe in varovalke glede zagotavljanja ukrepov varnosti in varstva osebnih podatkov, ki so predmet prenosa.

K VI. DELU – nadzorni organ za varstvo osebnih podatkov Republike Slovenije

K 62. členu

1. odstavek: IP ponovno izpostavlja načelno nestrinjanje z opredelitvijo širokega kroga izjem glede nadzornih pristojnosti IP, posebej v delu, ki se nanaša na točke 2, 3 in 4, 5 in 6. Gre za ustvarjanje pravno nejasnih izjem oziroma kroga subjektov, ki bodo izven nadzora, pri čemer je dikcija, kot jo vsebuje predlog ZVOP-2, široka do te mere, da se posredno lahko krog izjem nevarno in samovoljno razširi, če bi se določeni zavezanci želeli načrtno izogniti nadzoru. Navedeno postavlja pod vprašanj obstoj ustavno zahtevanega nadzora varstva osebnih podatkov (v skladu z 38. členom Ustave RS zbiranje, obdelovanje, namen uporabe, nadzor, in varstvo tajnosti osebnih podatkov določa zakon), prav tako pa se zastavlja vprašanje (ne)izpolnjevanja zahtev glede nadzora nad izvajanjem določb varstva osebnih podatkov po predpisih, ki urejajo Schengenski prostor.

To je posebej nevarno v primeru organov kazenskega pregona, kjer je posameznik prav z vidika posegov v zasebnost in varstvo osebnih podatkov posebej ranljiv in dejansko izpostavljen obsežnemu nadzoru s strani državnih organov. Ob tem IP izpostavlja, da je na primer v primeru 2. točke (pri državnih tožilcih) izključitev pristojnosti še celo širša kot pri sodnikih in ustavnih sodnikih, saj tam obsega le sodniško odločanje, tu pa poleg odločanja tudi celotno opravljanje državnotožilske funkcije in delovanje.

Iz navedenih razlogov IP nasprotuje določbam, ko so opredeljene v točkah 2, 3 in 4, 5 in 6 prvega odstavka in predlaga njihovo črtanje v celoti. V povezavi s tem IP predlaga tudi črtanje bistvenega dela 2. odstavka, saj bi morali biti ti organi (razen sodišč) v celoti podvrženi nadzoru, kot je to predvidevala obstoječa ureditev po ZVOP-1. V tem delu pomeni 62. člen predloga ZVOP-2 bistveno znižanje standardov varstva osebnih podatko, kot jih poznamo na podlagi ZVOP-1.

K 63. členu

2. odstavek: IP predlaga dopolnitev drugega stavka 2. odstavka 63. člena s ciljem odprave nejasnosti glede obveznosti izvedbe ocene učinkov, kot to zahtevata tudi Splošna uredba in Direktiva. V drugem odstavku predlagamo dopolnitev drugega stavka, kot sledi: *»... Kadar predlagani pravni akt predvideva tudi obdelave, glede katerih je v skladu s 37. členom tega zakona obvezno opraviti oceno učinka v zvezi z varstvom podatkov, mora predlagatelj predpisa v okviru posvetovanja Informacijskemu pooblaščenцу predložiti tudi oceno učinka.«*

K 64. členu

3. odstavek: V tretjem odstavku bi z namenom izključitve dvoma glede dopustnosti sodelovanja osebja drugega nadzornega organa pri opravljanju inšpekcijskega nadzora pri zavezancu kazalo poudariti, da člani ali osebje drugega nadzornega organa lahko sodelujejo v postopku inšpekcijskega nadzora in pri zavezancu pod vodstvom IP izvajajo enaka preiskovalna pooblastila kot nadzorniki IP.

K 68. členu

3. točka 1. odstavka: IP opozarja, da iz besedila predloga ZVOP-2 niso jasni razlogi za vnos sledečega besedila v 3. točko prvega odstavka 68. člena: *»... , le če gre za domnevno manjše kršitve oziroma obdelave, ki niso tvegane narave ali ne vsebujejo posebnih vrst osebnih podatkov ali če je to*

potrebno za nujno predhodno ukrepanje;«. Po mnenju IP bi namreč takšna določba močno omejila možnost izvajanja inšpekcijskega nadzora nad spletnimi vsebinami zavezanca brez njegove navzočnosti. Upoštevati je namreč treba, da gre pri takšnem nadzoru za pregledovanje vsebin, ki so javno dostopne ter preverjanje načina delovanja spletnih strani na način, kot lahko to stori vsak uporabnik svetovnega spleta.

Poleg tega je treba nujno upoštevati, da javna objava osebnih podatkov predstavlja kaznivo dejanje zlorabe osebnih podatkov po 143. členu KZ-1, zato dejansko o domnevno manjših kršitvah varstva osebnih podatkov v primeru objave le-teh ni mogoče govoriti. Prav tako ni jasno, zakaj v primeru objave občutljivih osebnih podatkov brez navzočnosti zavezanca ni dopustno opraviti inšpekcijskega ogleda spletnih strani, in to kljub temu, da lahko te strani in na njih objavljene osebne podatke pregleduje kateri koli uporabnik svetovnega spleta. Glede na to, da nezakonita objava osebnih podatkov na spletnih straneh pomeni najinvasivnejši poseg v zasebnost posameznika in s tem povezano najtežjo kršitev varstva osebnih podatkov, mora IP v primeru, ko prejme prijavo ali sporočilo o tem, da so na določeni spletni strani bodisi namerno ali pa zaradi opustitve postopkov in ukrepov zagotavljanja varnosti osebnih podatkov dostopni osebni podatki, z namenom preprečevanja nadaljnjih škodljivih posledic nemudoma ukrepati. Takšne prijave in sporočila so v zadnjem času dokaj pogosta, IP pa v takšnih primerih ukrepa na način, da takoj po prejemu takšne prijave ali sporočila opravi pregled spletne strani, zavaruje dokaze (zajame ekranske slike spletnih strani, naredi izpiske le teh) ter o svojih ugotovitvah prek telefona ali e-pošte nemudoma obvesti upravljavca spletnih strani in ga pozove k odpravi ugotovljenih nepravilnosti.

IP zato meni, da je besedilo: *»..., le če gre za domnevno manjše kršitve oziroma obdelave, ki niso tvegane narave ali ne vsebujejo posebnih vrst osebnih podatkov ali če je to potrebno za nujno predhodno ukrepanje;«* povsem odveč in bi okrnilo možnost takojšnjega in učinkovitega ukrepanja IP v primeru namerne ali nenamerne objave osebnih podatkov in s tem povezane preprečitve nadaljnjih posledic zaradi takšne objave. Zato predlagamo črtanje tega dela besedila.

2. odstavek: IP določbo 2. odstavka 68. člena predloga ZVOP-2 razume zgolj kot določbo, ki je potrebna za zagotovitev ustreznih procesnih jamstev za zakonitost posegov v komunikacijsko in prostorsko zasebnost, pri čemer pa IP meni, da bi moral biti zaradi jasnosti določbe člen oblikovan na način, da je:

1. dana možnost zavezancu, da nasprotuje izvedbi ukrepov iz 2. in 5. točke 1. odstavka 68. člena, le takrat, kadar vsaj verjetno izkaže, da obstaja očitna možnost, da bi lahko z izvedbo ukrepov prišlo do posega v komunikacijsko, prostorsko zasebnost ali odvetniško zaupnost in

2. da je predpisana dolžnost IP, da o tej pravici zavezanca ustrezno pred izvedbo samega ukrepa pouči.

Ker bi lahko zavrnitev izvedbe določenega preiskovalnega ukrepa omogočila zavezancu, da med tem, ko nadzornik pridobiva sodno odredbo, prikrije dokaze, pomembne za odločanje v postopku inšpekcijskega nadzora ali prekrškovnega postopka, bi moral člen predvideti izrecno možnost zasega in/ali zapečatenja dokumentacije in opreme ali možnost zavarovanja z zasegom listin oziroma opreme do odločitve sodišča.

Kar zadeva določbo, da se pregled opravi v navzočnosti dveh prič, IP opozarja, da iz takšne določbe ni jasno, ali ima zakon v mislih pregled elektronskih naprav na podlagi sodne odredbe, ali vsakršen pregled elektronskih naprav. IP meni, da bi morale biti zahteve po navzočnosti dveh polnoletnih prič predvidene izključno za primere, ko se ogled elektronskih naprav izvaja na podlagi sodne odredbe. Navzočnost dveh prič pri pregledovanju elektronskih naprav v vseh primerih, torej tudi takrat, kadar se zavezanec ne sklicuje na nevarnost posega v zasebnost, bo pogosto povzročala nepotrebne

nevšečnosti in zamude pri izvedbi inšpekcijskega nadzora, v nekaterih primerih pa se utegne zgoditi, da nadzora/pregleda ne bo mogoče izvesti. Glede na takšno nejasno zakonsko besedilo bi se npr. lahko zgodilo, da zavezanec brez sodne odredbe in dveh polnoletnih prič nadzorniku ne bi dovolil niti pregledovanja posnetkov videonadzornega sistema. **IP zato opozarja, da je treba določbe drugega odstavka 68. člena jasneje zapisati.**

K 70. členu

IP meni, da je treba določbe prvega stavka iz spodaj navedenih razlogov dopolniti, kot sledi »*Nadzornik, namestnik informacijskega pooblaščenca ali informacijski pooblaščenec v primerih, kadar je iz podatkov v prijavi, ki jo je podal posameznik, na katerega se nanašajo osebni podatki ~~ali iz prijave druge osebe~~, in ki izpolnjuje formalne zahteve po določbah zakona, ki ureja splošni upravni postopek, očitno, da glede na podatke iz prijave in glede na druge podatke ni možno sklepati na kršitev varstva osebnih podatkov po Splošni uredbi, tem zakonu ali drugem zakonu oziroma predpisu, ki ureja obdelavo in varstvo osebnih podatkov, s sklepom odloči, da se inšpekcijski postopek ne uvede. V obrazložitvi sklepa navedejo razloge za neuvedbo postopka.*«

Iz Splošne uredbe namreč izhaja, da ima pravico do učinkovitega pravnega sredstva zoper odločitev nadzornega organa le posameznik, na katerega se osebni podatki nanašajo. Posebne zahteve po sodnem varstvu tretjih oseb (t.j. oseb, na katere se ne nanašajo osebni podatki, ki so predmet prijave) Splošna uredba ne predpisuje. Tudi sicer je zahteva po odločanju s sklepom o prijavah tretjih oseb v nasprotju z določbami ZIN, ki opredeljujejo, da se inšpekcijski postopek začne po uradni dolžnosti in da pobudniki nimajo položaja stranke v postopku. Z obstoječo dikcijo pa se priznava položaj stranke tudi tretjim osebam, ki za samo sodno varstvo niti nimajo pravnega interesa.

IP meni, da bi v primeru zgolj izvzetja besedne zveze »*ali iz prijave druge osebe*« iz besedila zakona izhajalo, da mora IP odločiti o prijavi s sklepom izključno v primeru, kadar jo poda posameznik, na katerega se nanašajo osebni podatki. V vseh ostalih primerih pa izdaja sklepa ni predpisana in lahko IP z njo ravna, kot je veljalo doslej – da izda obvestilo o neuvedbi postopka, v katerem prijavitelja obvesti o razlogih za takšno odločitev.

Glede na to, da pri izvajanju določbe 70. člena utegnejo nastati težave v primerih, ko bi posamezniki vlagali prijave v neformalni obliki, z vlogami, ki ne bi izpolnjevale zahtev po ZUP in bi zaradi npr. odsotnosti vseh podatkov, potrebnih za izdajo sklepa (ime, priimek, naslov vlagatelja, ev. pooblastilo) bila izdaja sklepa celo nemogoča, IP predlaga spremembo 70. člena, kot navajamo.

K 73. členu

1. odstavek: v 1. odstavku je navedeno, da se izvede postopek po zakonu, ki ureja prekrške, po določbi Splošne uredbe ter v skladu z določbami IX. dela tega zakona. Glede na to, da IX. del predstavlja zgolj implementacijo Direktive, bi moralo biti verjetno navedeno XI. dela tega zakona, in sicer iz razloga, ker XI. del tega zakona vsebuje kazenske določbe.

3. odstavek: določba v tem delu glede na trenutno dikcijo izključuje kakršnokoli prekrškovno odgovornost ponudnikov iz 2. odstavka 69. člena predloga ZVOP-2, vključujoč tudi situacije, ko ti npr. ne spoštujejo določb Splošne uredbe in zakona v zvezi z varstvom osebnih podatkov. Zaradi tega bi moralo biti v tem odstavku izrecno določeno, da je njihova prekrškovna odgovornost izključena le v primerih, ki jih zajema drugi odstavek 69. člena tega zakona.

4. odstavek: IP v zvezi z določbo četrtega odstavka 73. člena predloga ZVOP-2 pripominja, da IP umika spletno objavljenih vsebin skladno z določbo 69. člena ne bo mogel naložiti ponudnikom iz drugega odstavka 69. člena, 4. odstavek 73. člena pa predvideva ugotavljanje identitete posameznika,

ki je kršil Splošno uredbo in zakon le za prekrškovni postopek. IP torej ponudnikom iz drugega odstavka 69. člena ne more odrediti vzpostavitve zakonitega stanja, vzpostavitev zakonitega stanja uporabniku storitev pa ne bo mogoča iz razloga, ker njegova identiteta ne bo znana, zakon pa tudi ne predvideva pridobivanja podatkov o identiteti uporabnika za izvedbo inšpekcijskega postopka. Predvideno je zgolj pridobivanje podatka o identiteti uporabnika za izvedbo prekrškovnega postopka, kar pa se npr. v primeru javnih objav osebnih podatkov zdi nepotrebno, saj gre v tem primeru za kaznivo dejanje, kar izključuje vodenje prekrškovnega postopka. IP zato meni, da bi zakonska določba možnost ugotavljanja identitete uporabnika morala zagotavljati predvsem za namene izvedbe postopka inšpekcijskega nadzora, zato predlaga črtanje določb četrtega in petega odstavka 73. člena, ter ureditev pridobivanja podatkov o uporabniku storitev za namene inšpekcijskega postopka od ponudnikov iz drugega odstavka 69. člena v novem tretjem in četrtem odstavku 69. člena predloga ZVOP-2.

K 75. členu

1. odstavek: v 2. točki prvega odstavka je napačno navedena številka člena. Verjetno so mišljena mnenja iz 63. člena tega zakona.

K VII. delu – Posebna pravila glede obdelave osebnih podatkov za znanstvene raziskovalne, zgodovinske raziskovalne, statistične in arhivske namene

K 79. členu

5. odstavek: IP predlaga dopolnitev prvega stavka 5. odstavka, kot sledi: »... ali če to ni pomembno za izvršitev namena raziskave **ali za preverljivost rezultatov dela**«. Ena od zahtev pri znanstveno raziskovalnih delih je namreč, da so ta preverljiva, ponovljiva. Zato v nekaterih primerih (ne vedno) uničenje pridobljenih podatkov ne bi bilo primerno z vidika zahtevanih standardov glede izvajanja raziskav (npr. če se ne da enostavno ponovno pridobiti raziskovalnih podatkov iz matične zbirke podatkov pri prvotnem upravljavcu). Če bo raziskovalec torej obdržal podatke, bo moral v morebitnem inšpekcijskem postopku znati obrazložiti, zakaj ravno v njegovem primeru, preverljivosti ne bi bilo možno doseči, če bi bili podatki uničeni.

K 81. členu

2. in 4. odstavek: s ciljem večje jasnosti besedila IP predlaga nomotehnično bolj urejene določbe 2. in 4. odstavka 81. člena, kot sledi:

»(2) Posameznik, na katerega se nanašajo osebni podatki, nima pravice do seznanitve z lastnimi osebnimi podatki v arhivskem gradivu po členu 15 Splošne uredbe le, če bi dajanje informacij ali kopij njegovih osebnih podatkov zahtevalo očitno nesorazmeren napor, ~~niti ne sme zahtevati popravka osebnih podatkov zaradi netočnosti ali neposodobljenosti v skladu s členom 16 Splošne uredbe.~~

Posameznik, na katerega se nanašajo osebni podatki nima pravice zahtevati:

- *popravka osebnih podatkov zaradi netočnosti ali neposodobljenosti v skladu s členom 16 Splošne uredbe,*
- *izbrisa v skladu s členom 17 Splošne uredbe,*
- *omejitve obdelave v skladu s členom 18 Splošne uredbe,*
- *prenosljivosti osebnih podatkov v skladu s členom 20 Splošne uredbe ter*
- *izvršitve pravice do ugovora v skladu s členom 21 Splošne uredbe.*

~~izvedbe izbrisa v skladu s pravico do pozabe iz člena 17 Splošne uredbe.~~

(3) Ne glede na določbe drugega stavka prejšnjega odstavka je treba v primeru, kadar posameznik, na katerega se nanašajo osebni podatki, navaja netočnost in neposodobljenih svojih osebnih podatkov, posamezniku dati na razpolago možnost za nasprotni prikaz dejstev. Pristojni arhiv mora nasprotni prikaz dejstev priložiti dokumentom ali ustrezno označiti na njih, kje se ta prikaz nahaja.

~~(4) Posameznik, na katerega se nanašajo osebni podatki, nima pravice zahtevati omejitev obdelave po členu 18, pravice do prenosljivosti osebnih podatkov po členu 20 ter izvajati pravice do ugovora po členu 21 Splošne uredbe.«.~~

K VIII. delu – Varstvo svobode izražanja ter dostopa do informacij v razmerju do varstva osebnih podatkov

K 83. členu

2. odstavek:

Ugotavljamo, da predlog IP, da se doda izrecna določba, po kateri se predmetna določba nanaša tako na postopke z zahtevo prosilca, kot na proaktivno objavo dokumentov (oboje po postopku, ki ga ureja ZDIJZ), ni bil upoštevan, zato ponovno poudarjamo, da bi sledenje zastavljeni dikciji predloga člena, v praksi pomenilo, da bi zavezanci določene dokumente lahko proaktivno objavili v psevdonimizirani obliki, ne bi pa jih smeli v tej obliki posredovati prosilcu na zahtevo po ZDIJZ. To npr. pomeni, da bi sodišče psevdonimizirano sodbo ali druge dokumente lahko samo objavilo na svojih spletnih straneh, ne bi pa jih smelo posredovati na zahtevo novinarju ali drugemu prosilcu. Ker smo prepričani, da namen določbe ni takšen (da se izključi posredovanje informacij javnega značaja na zahteve novinarjem), predlagamo, da se dikcija drugega odstavka tega člena spremeni tako, da izrecno vključi tudi postopke na zahtevo po ZDIJZ in da se ta glasi, kot sledi:

*»(2) Zaradi uresničevanja javnega interesa na področju sodelovanja javnosti, zagotavljanja transparentnosti dela ali spremljanja njihove prakse, zavezanci iz prejšnjega odstavka po postopku iz zakona, ki ureja dostop do informacij javnega značaja, **na zahtevo posredujejo ali** proaktivno javno objavijo tudi dokumente, ki niso zajeti v prvem odstavku tega člena, in predstavljajo prosto dostopno informacijo javnega značaja, na način delnega dostopa praviloma v anonimizirani obliki. **V primerih, k kadar uresničevanje zasledovanje teh navedenih namenov na ta način ni mogoče zagotoviti**, pa jih lahko **posredujejo ali** javno objavijo v psevdonimizirani obliki v skladu s Splošno uredbo ter ob upoštevanju drugih zakonskih izjem v skladu z določbami zakona, ki ureja dostop do informacij javnega značaja.«*

3. odstavek: IP ponovno predlaga, da se tretji odstavek črta, ker je povsem nepotreben in zavajajoč, saj gre za blanketno normo, ki dejansko ne ureja ničesar.

K IX. DELU – obdelava osebnih podatkov za namene preprečevanja, preiskovanja, odkrivanja ali pregona zaradi kaznivih dejanj, izvrševanja nalog in pooblastil policije, varnosti države, obrambe države ter izvrševanja kazenskih sankcij

Na splošno IP glede tega dela zakona ponovno izpostavlja nekatere bistvene nejasnosti. Tako v IX. delu predloga ZVOP-2 ni predpisanih številnih obveznosti upravljavcev in obdelovalcev, ki jih zahteva Direktiva oziroma so vsebine urejene drugače ali pa obstajajo nejasnosti glede uporabe posameznih členov iz drugih delov predloga ZVOP-2. Med drugim IX. del predloga ZVOP-2 ne vsebuje določb glede roka hrambe niti rokov za periodične preglede potrebe po hrambi, kot to zahteva 5. člen Direktive, in kot posebej izpostavlja tudi mnenje delovne skupine nadzornih organov za varstvo osebnih podatkov po členu 291. Prav tako IP ugotavlja, da določba člena 24 (evidenca dejavnosti obdelave) Direktive v predlog ZVOP-2 sploh ni implementirana.

O rokih hrambe sicer govori 43. člen ZVOP-2, vendar pa v IX. delu predlog ZVOP-2 določa, da se morajo osebni podatki po IX. delu predloga ZVOP-2 obdelovati v skladu s I. delom zakona (43. člen je

¹ Dostopno na spletni strani: http://ec.europa.eu/newsroom/just/item-detail.cfm?item_id=50083

v III. delu). IP se glede na to sprašuje, kaj to v praksi pomeni? Če se uporablja v tem primeru zgolj specialna zakonodaja, ta v tem primeru ne zagotavlja vseh potrebnih določb, kot jih zahteva Direktiva – npr. obvezna določitev maksimalnih in periodičnih pregledov rokov hrambe, obveznost dokumentiranja postopkov utemeljitve potrebe po podaljšanju roka hrambe, upoštevanje vgrajenega in privzetega varstva osebnih podatkov, zahtev glede različnih rokov hrambe za različne kategorije oseb ipd. V zgoraj omenjenem mnenju delovne skupine nadzornih organov za varstvo osebnih podatkov po členu 29 je posebej izpostavljena tudi določba glede 'logiranja' dostopov – tudi administrativni dostopi morajo biti zabeleženi – ter zahteva, da nacionalna zakonodaja določi roke hrambe logov po 25. členu Direktive (člen 25 (1)).

Nekatere pripombe k posameznim členom podajamo v nadaljevanju, vendar pa na sistemski ravni glede na pomembne skrbi IP izpostavljamo, da bi moral biti IX. del ZVOP-2 glede na pomen in posledice za varstvo pravic posameznikov v praksi nujno s strani predlagatelja deležen bistvenih dopolnitev.

K 85. členu

1. odstavek: IP se glede na dopolnitve predloga ZVOP-2 (v primerjavi z verzijo z dne 23. 1. 2018) in izključitev prekrškovnih organov sprašuje o razlogih, da so v obseg stvarne pristojnosti IX. dela zajeti tudi organi samoupravnih lokalnih skupnosti. IP se sprašuje, ali in v katerih primerih ti organi obdelujejo osebne podatke za namene iz 85. člena ZVOP-2 in predlaga, upoštevajoč navedeno, ustrezno dopolnitev tega in 55. člena predloga ZVOP-2.

3. odstavek: kot zgoraj omenjeno, Direktiva v 5. členu nalaga obveznost državam članicam, da določijo ustrezne časovne roke za reden pregled potrebe po shranjevanju osebnih podatkov. Tega predlog ZVOP-2 ne ureja. Dodatno se IP sprašuje o tem, ali resnično področje varnosti države urejajo le zakoni s področja (proti)obveščevalne dejavnosti.

K 86. členu

IP opozarja na nejasno določbo glede dejanske veljave in uporabe posameznih delov ZVOP-2 v primerih, ko osebne podatke obdelujejo pristojni državni organi ali organi samoupravnih lokalnih skupnosti ali nosilci javnih pooblastil za namene preprečevanja, preiskovanja, odkrivanja ali pregona kaznivih dejanj, izvrševanja nalog in pooblastil policije, varnosti države, obrambe države ter izvrševanja kazenskih sankcij, v skladu z določbami Direktive. Predlagamo, da se upoštevajoč določbe ostalih delov ZVOP-2 navedeni člen ustrezno dopolni in po potrebi opredeli ustrezne sklice na posamezne člene iz drugih delov predlog ZVOP-2, da ne bo nobenega dvoma glede tega, v katerem delu za te pristojne organe veljajo določbe ZVOP-2.

Dodatno izpostavljamo, da Direktiva v 24. členu nalaga državam članicam ureditev evidence dejavnosti obdelav, v 25. členu pa ureditev dnevnikov obdelave. Tega predlog ZVOP-2 ne ureja.

K 87. členu

1. odstavek: IP izpostavlja, da določbe 6. člena Direktive predvidevajo razločevanje osebnih podatkov, ki temeljijo na dejstvih, od osebnih podatkov, ki temeljijo na osebnih ocenah. Ta odstavek pa razlikuje med različnimi kategorijami oseb, ne obdelav. Ustreznije bi bilo zapisati »med različnimi položaji posameznikov (ali oseb), katerih podatki se obdelujejo«.

V zvezi z 2. in 7. točko prvega odstavka izpostavljamo nejasnost pomena in trajanja časovnega obdobja »predvidoma kmalu«. Gre za nedoločen pojem, ki ne zagotavlja pravne varnosti in predvidljivosti obdela, pri čemer ima zaradi kategoriziranja oseb lahko resne posledice za posameznika.

V 4. točki tega odstavka predlagamo dopolnitev tako, da se za besedo »so« doda besedilo »ali bi lahko bile«.

4. odstavek: predlagamo, da se za besedo pravilnost doda besedo »točnost«.

5. odstavek: po mnenju IP bi bilo smiselno dodati besedo »vsem« tako, da se zapiše »mora pošiljatelj to nemudoma sporočiti vsem uporabnikom«.

K 88. členu

1. odstavek: izpostavljam izredno široko in zelo nevarno z vidika pravne varnosti ter zagotavljanja učinkovitega varstva človekovih pravic posameznikov, posebej glede varstva osebnih podatkov in zasebnosti nasploh, določbo drugega dela 88. člena, ki predvideva dopustnost obdelav tudi v primeru, da je obdelava »potrebna zaradi varstva življenja ali telesa posameznika ter je potrebna in sorazmerna za izpolnitev določenih nalog, ki jih pristojni organ izvaja v skladu z nameni iz 85. člena tega zakona«. Navedena določba, ki torej ne zahteva dodatne zakonske pravne podlage, bi ob širokem tolmačenju glede na izkušnje IP lahko povsem izničila zahtevo po določenosti obdelav osebnih podatkov v zakonu. Zato ji v tem delu IP nasprotuje.

2. odstavek: IP ugotavlja, da je 2. odstavek sicer dodan na novo, ampak ta neustrezno prenaša določbo 10. člena Direktive – ta namreč določa, da je obdelava posebnih vrst osebnih podatkov pod pogoji iz 8. člena Direktive dovoljena le, če je to nujno potrebno in je pri tem »zagotovljena ustrezna zaščita pravic in svoboščin posameznika«. Na to posebej opozarja tudi že omenjeno mnenje delovne skupine nadzornih organov za varstvo osebnih podatkov po členu 29 glede Direktive. Predlagana ureditev pa ne predvideva pogoja nujnosti v točki d in i drugega odstavka 12. člena ter pomeni v točki j drugega odstavka 12. člena tudi uzakonitev obdelave posebnih vrst osebnih podatkov na podlagi določb zakona, ki ureja izvajanje (proti)obveščevalnih dejavnosti, in sicer, ne da bi bila pri tem upoštevana nujnost in zagotovljena ustrezna zaščita pravic in svoboščin posameznika. V 2. odstavku tega člena je sicer napačno naveden tudi sklic na prvi odstavek 12. člena tega zakona, saj bi se pravilno moral sklicevati na drugi odstavek.

K 89. členu

1. odstavek: Podobno kot v svojih pripombah k členu 88 se IP ne strinja tudi z izredno odprto in široko določbo prvega odstavka 89. člena ZVOP-2, ki prav tako lahko v praksi izniči zahtevo po določenosti obdelav v zakonu (kot npr. ZKP, ZNPPol ipd.) na način, da dopušča obdelavo osebnih podatkov po določbah IX. dela zakona s strani istega ali drugega upravljavca in za drug namen obdelave od tistega, za katerega so bili podatki pridobljeni, tudi v primerih, če gre za področje iz 85. člena ZVOP-2 ter so izpolnjeni pogoji iz 86. in 87. člena tega zakona.

2. odstavek: tudi v zvezi z drugim odstavkom izpostavljam na vsebinsko nejasnost besedila in potrebo po opredelitvi, katere obdelave naj bi dejansko bile zajete v tem kontekstu. Prav tako ni ustrezna dikcija »glavnega dela«.

K 90. členu

IP ponovno izpostavlja, da delovna skupina nadzornih organov za varstvo osebnih podatkov po členu 29 v svojem mnenju izrecno priporoča, da se z nacionalno zakonodajo upravljavce po Direktivi zaveže k izvedbi ocen učinkov v zvezi z varstvom osebnih podatkov v vseh primerih avtomatiziranega sprejemanja odločitev. IP poudarja, da bi bilo z vidika učinkovitega varstva pravic posameznikov to nujno opredeliti tudi v ZVOP-2.

1. odstavek: IP predlaga, da se črta besedilo »v zakonski podlagi« in nadomesti z besedilom »v zakonu«. V prvem odstavku poleg tega manjka določitev, da mora zakon zagotavljati ustrezno zaščito pravic in svoboščin posameznika, vsaj pravice do osebnega posredovanja s strani upravljavca, kot to izhaja iz prvega odstavka 11. člena Direktive.

K 91.-94. členu

IP v zvezi s temi členi, ki urejajo pravice posameznikov izpostavlja, da ni povsem jasno njihovo razmerje glede na določbe zajete v II. delu zakona in glede vprašanj, kateri deli II. dela veljajo tudi v primeru urejanja pravic posameznikov po IX. delu predloga ZVOP-2. Prav tako ni jasen domet določb 8. odstavka 91. člena, saj ne sme priti do z Ustavo RS neskladnega omejevanja možnosti pritožbe in nadzora glede na določbe II. in VI. dela predloga ZVOP-2 (upoštevajoč tudi 46. člen Direktive).

Dodatno v zvezi s tem izpostavljam, da nejasnosti izhajajo tudi iz nedosledne uporabe pojmov, npr. peti odstavek 91. člena govori o »pravnem sredstvu«, osmi odstavek o »preverjanju zakonitosti«, v 93. členu o »pritožbi«, v četrtem odstavku 94. člena o »prijavi« in podobno. Verjetno sta možni le dve sredstvi: inšpekcijska prijava in pritožba, zato je treba jasno določiti, za katero sredstvo gre v vsakem konkretnem primeru, in urediti ustrezne sklice na II. oziroma VI. del predloga ZVOP-2. V določbah IX. dela predloga ZVOP-2 namreč npr. ni sklica na postopkovne določbe iz npr. 21. do 25. (26.) člena ZVOP-2.

Ob tem se s številnimi določbami zajetimi v teh členih, med drugim npr. zahteva po tem, da mora biti zahtevke po seznanitvi, popravku ali izbrisu lastnoročno podpisan ali pa v e-obliki podpisan z ustreznim digitalnim potrdilom; bistveno ožijo in omejujejo pravice posameznikov. Podobno velja za npr. 92. člen, ki pomeni prenos 13. člena Direktive. Slednji govori o aktivni obvezi upravljavca, da zagotavlja določene informacije posameznikom, nekatere od teh morajo biti celo javno objavljene. V prvem odstavku člena 92 pa piše »na zahtevo«, kar se ne sklada z izrecno napisanim priporočili v mnenju delovne skupine nadzornih organov za varstvo osebnih podatkov po členu 29 glede Direktive.

V 2. točki 1. odstavka 92. člena je navedeno, da se kontaktni podatki pooblaščenih oseb posamezniku zagotavljajo po potrebi. Navedeno ni skladno z določbami 4. odstavka 32. člena Direktive, ki predvideva javno objavo kontaktnih podatkov pooblaščenih oseb za varstvo podatkov. Poleg tega ni nobenih kriterijev, po katerih upravljavec presoja obstoj takšne potrebe.

V 3. točki 1. odstavka 92. člena predlagamo, da se s ciljem jasnosti pomena besedilo nadomesti in zapiše »navedbo namenov obdelave osebnih podatkov«.

IP se prav tako sprašuje o utemeljenosti in razlogih za določbo 1. točke 4. odstavka 92. člena, ki predvideva možnost opustitve in omejevanja pravic glede obveščanja posameznika tudi glede prekrškovnih organov.

V 3. in 4. odstavku 93. člena se uporablja izraz »neizdaje«. Po mnenju IP, bi bil bolj ustrezen izraz »nerazkritja« ali »neposredovanja«.

Predlagamo, da se z namenom večje jasnosti v tretjem odstavku 94. člena črta beseda »lahko«. Omejitev obdelave namreč ni diskrecija upravljavca, kar bi se lahko napačno razumelo z besedo »lahko«, ampak gre za njegovo obveznost, če so seveda izpolnjeni pogoji iz tega člena.

K X. DELU – področne ureditve obdelav osebnih podatkov

K 95. členu

1. in 2. odstavek: glede na to, da trženje po e-pošti in telefonu urejajo drugi zakoni IP v razmislek predlaga, da bi se zbiranje in uporaba osebnih podatkov za namene trženja po e-pošti in telefonu (predvsem podatka o elektornem naslovu) izvzelo iz ureditve po ZVOP-2 in posledično črtalo iz določb 95. člena v izogib ustvarjanja zmede in nejasnosti.

3. odstavek: skladno s tretjim odstavkom je treba posameznika ob izvajanju neposrednega trženja jasno in ločeno od katerihkoli drugih informacij obvesti o njegovih pravicah iz 15., 16. in 96. člena ZVOP-2. IP opozarja, da gre za napačen sklic in bi se določba morala pravilno glasiti: »... iz člena 15 Splošne uredbe in 96. člena tega zakona.« IP k temu še pojasnjuje, da je obveščanje posameznika na pravice iz člena 16 Splošne uredbe v tretjem odstavku 95. člena nepotrebno, saj je pravica do popravka zajeta že v (e) točki prvega odstavka člena 15 Splošne uredbe.

K 97. členu

1. odstavek: člen vsebuje nestandardizirano in slabo definicijo videonadzora² ter prepoved uporabe videonadzornih sistemov za »popolnoma osebno ali domačo dejavnost«, kar je povsem nelogično in nerealno. Navedena definicija bi zajela tudi mobilne telefone in druge naprave, ki omogočajo prenos, prikazovanje in shranjevanje video »slik« (pleonazem) ter posledično prepovedala zasebno uporabo teh naprav. Osebna in domača dejavnost je izvzeta iz dometa Splošne uredbe, zato takšne določbe niso smiselne. Zato IP predlaga črtanje prvega stavka prvega odstavka 97. člena.

K 99. členu

5. odstavek: splošna izključitev odgovornosti, kot jo ureja 5. odstavek, ni primerna. Prekrškovno pravo namreč ne pozna objektivne odgovornosti, zato je bojazen, da bi lahko bil odgovoren in kaznovan stanovalec, ki pri uvajanju videonadzora v večstanovanjskem bloku ni sodeloval, niti ni privolil v njegovo uvedbo, povsem odveč. S tega vidika je odveč tudi navedena določba. Poleg tega pa je določba neprimerna predvsem tudi zato, ker bo lahko omogočila izogibanje odgovornosti v primerih, ko bo šlo za evidentne prekrške po tem členu. Primer: Stanovalec, ki se ni strinjal z uvedbo videonadzora, se ob njegovi uvedbi priključi na sistem tako, da lahko preko svetovnega spleta spremlja dogajanje, ki ga zajemajo videokamere in posnetke shranjuje na svojem računalniku in tako ravna neposredno v nasprotju z določbo 6. odstavka 99. člena predloga ZVOP-2. V prekrškovnem postopku pri IP se sklicuje na določbo 5. odstavka 99. člena in trdi, da za prekršek ne more biti odgovoren, ker se z uvedbo videonadzora ni strinjal.

K 100. členu

Glede na to, da se IP v praksi srečuje predvsem s problematiko izvajanja videonadzora skupnih prostorov v poslovnih zgradbah, IP predlaga dopolnitev te določbe, na način, da bo iz nje jasno razvidno, da so mišljeni skupni prostori: »(7) Videonadzor *skupnih prostorov* v poslovnih zgradbah, kjer je več različnih lastnikov, je dovoljen samo, če za to obstaja privolitev lastnikov, ki imajo v lasti več kot 70 odstotkov solastniških deležev na skupnih deli.«

K 102. členu

Po mnenju IP bi bilo glede na dosedanje izkušnje na področju izvajanja biometrijskih ukrepov v zvezi z zaposlenimi v javnem sektorju v primerih, ko tega zakon posebej ne ureja, smiselno ohraniti že uveljavljeno ureditev po ZVOP-1, ki dopušča uvedbo biometrijskih ukrepov v zvezi z zaposlenimi v javnem sektorju tudi, če zakon tega posebej ne ureja, a le v zvezi z vstopom v stavbo ali dele stavbe

² Prim.: https://en.wikipedia.org/wiki/Closed-circuit_television

in evidentiranjem prisotnosti zaposlenih, in sicer pod pogojem, da o dopustnosti takšne uvedbe predhodno odloči IP. Zato predlagamo, da se doda nov tretji odstavek 102. člena ZVOP-2, v smislu zdajšnjega 81. člena ZVOP-1, in sicer npr. na način: *»Ne glede na določbe prvega in drugega odstavka tega člena se v javnem sektorju lahko uvedejo biometrijski ukrepi v zvezi z vstopom v stavbo ali dele stavbe in evidentiranjem prisotnosti zaposlenih, ki se izvedejo ob smiselni uporabi četrtega, petega in šestega odstavka 103. člena tega zakona.«*

K 103. členu

2. odstavek: izpostavljam pomembno pomanjkljivost v besedilu, in sicer je iz besedila 2. odstavka izpadel pogoj *»nujne potrebnosti«* in govori le še o *»potrebnosti«*. Bolje bi bilo zapisati: *»(2) Biometrične ukrepe lahko zasebni sektor, pod pogoji iz prejšnjega odstavka, izvaja nad svojimi zaposlenimi in nad zaposlenimi pri njegovih pogodbenih partnerjih, ki so bili o tem predhodno pisno obveščeni.«*

3. odstavek: v tem delu bi bilo smiselno pri pogojih namesto samo *»zakon«*, veljalo zapisati *»poseben zakon«*, da določbe ne bi bilo mogoče razlagati na način, da je že ZVOP-2 tak zakon, ki v tej določbi tako izvajanje določa oz. dopušča.

8. odstavek: po mnenju IP bi bilo v tem delu, ko se opredeljuje izjema glede na določbe 103. člena, bolj smiselno slediti prvotnemu predlogu IP, ki se je oblikoval v praksi IP tj. da je rešitev primerna kot izjema od relativno stroge ureditve biometrije za primere, ko je izvajane biometrijskih ukrepov v celoti prepuščeno svobodni izbiri posameznika in je zagotovljena dodatna varovalka v tem, da izvajalec z njegovimi biometrijskimi podatki ne razpolaga (jih nikjer ne hrani). Glede na povedano bi veljalo določbo 8. odstavka spremeniti na način: *»Ne glede na določbe tega člena lahko upravljavec izjemoma izvaja biometrijske ukrepe, če pri tem ne nastaja zbirka biometričnih značilnosti ali matematičnih pretvorb biometričnih značilnosti in so te vedno pod nadzorom posameznika ter je posameznik v izvajanje teh ukrepov izrecno pisno privolil.«* Primer v praksi je bil npr. vstopanje članov v prostore fitnes klubov, ko so se za tak način vstopanja člani sami prostovoljno odločili, hkrati pa so se vsi njihovi biometrijski podatki hranili samo na zapestnici, ki je bila ves čas v posesti člana. Če bo sprejeta predlagana ureditev, uporaba navedene rešitve ne bo več mogoča, saj ne bo skladna z določbo osmega odstavka tega člena.

K 104. členu

Smiselno bi bilo ustrezno popraviti naslov člena, saj glede na vsebino ne gre za prepoved trženja teh podatkov, temveč za prepoved pridobivanja teh podatkov (ob trženju) v zamenjavo za določene storitve.

IP dodatno izpostavlja, da bi bilo, če je namen določbe prepovedati trženje biometričnih podatkov, treba prepovedati ne samo menjavo teh podatkov za storitve, ampak tudi njihovo menjavo za različne ugodnosti ali koristi, npr. v obliki raznih dobropisov ali celo neposrednih plačil za podatke.

K 107. členu

1. odstavek: IP izpostavlja, da bo glede na taksativno naštetih primere zbirk, kjer je potrebna izrecna zakonska podlaga za povezovanje, in določbo drugega odstavka, dovoljeno povezovati vse ostale zbirke javnega sektorja in druge zbirke, ki niso zajete v prvem odstavku, že na podlagi običajne pravne podlage za dostop oziroma pridobitev podatkov, npr. povezovanje evidenc visokega šolstva, eVŠ, CEUVIZ. V obrazložitvi ni navedenih nobenih argumentov za tovrstno celovito *»odpiranje«* uradnih evidenc osebnih podatkov, kakor tudi ne analize tveganj in posledic teh določb.

IP se s predlagano rešitvijo ne strinja in predlaga ohranitev ureditve povezovanje iz predhodne verzije predloga ZVOP-2, z dne 23. 1. 2018 upoštevajoč pripombe IP z dne 2. 2. 2018. Besedilo 1. odstavka (takratnega 103. člena, zdaj 107. člena) se je v verziji ZVOP-2 z dne 23. 1. 2018 glasilo: *»(1) Uradne evidence in javne knjige se lahko povezujejo med seboj in z drugimi zbirkami le, če tako določa zakon, kar vključuje tako povezavo med samimi uradnimi evidencami, povezavo med javnimi knjigami, povezavo med evidencami in javnimi knjigami, povezavo uradnih evidenc z drugimi zbirkami, povezavo javnih knjig z drugimi zbirkami kot tudi povezavo uradnih evidenc in javnih knjig z drugimi zbirkami.«*

Na enak način predlagamo dopolnitev ostalih odstavkov glede na besedilo predhodne verzije predloga ZVOP-2, z dne 23. 1. 2018 in v skladu s predlogi IP z dne 2. 2. 2018.

3. odstavek: v tretjem odstavku je neargumentirano ponovljena definicija povezovanja iz 5. točke 3. odstavka 6. člena predloga ZVOP-2 in obenem razširjena glede obdelave podatkov pri istem obdelovalcu. Predlagamo, da se določbe tretjega odstavka nahajajo samo v definicijah v 6. členu.

K 112. členu

IP načeloma večji transparentnosti delovanja sodišč seveda nikakor ne nasprotuje, opozarja pa, da predmetne določbe 112.-114. člena predloga ZVOP-2 sistemsko in vsebinsko ne spadajo v zakon, ki ureja področje varstva osebnih podatkov, ampak bi jih bilo primerneje uvrstiti v zakon, ki ureja delovanje sodišč, torej v Zakon o sodiščih (ZS), vsekakor pa jih je potrebno tudi popraviti. ZS v 17. a in 17. b členu že ureja načelo javnosti dela sodišč in način uresničevanja tega načela. Iz obrazložitve teh določb ob tem ni razvidno, zakaj se vprašanje, ki se nanaša izključno na delo sodišč in presega okvir varstva osebnih podatkov, uvršča v ta zakon.

IP glede na to izpostavlja pomankljivost in sistemsko vprašljivost ureditve objave sodnih odločb, kot je predvidena v členih 112 do 114. Predlagana ureditev se zdi vprašljiva zlasti z vidika sorazmernosti in zakonitosti obdelave vseh osebnih podatkov, pri čemer je posebna pravna podlaga za objavo psevdonimiziranih sodb v primerih, kadar je to potrebno zaradi uresničevanja javnega interesa na področju sodelovanja javnosti, zagotavljanja transparentnosti dela ali spremljanja prakse sodišč tudi nepotrebna (ker je podlaga za objavo osebnih podatkov v psevdonimizirani obliki, v teh primerih tudi v sodbah, že dana v drugem odstavku 83. člena z dopolnitvami, kot jih je predlagal IP, za objavo osebnih podatkov s testom javnega interesa pa že v prvem odstavku 83. člena predloga ZVOP-2).

V zvezi z 112. členom, ki po oceni IP ureja obveznost posredovanja sodnih odločb Ministrstvu za pravosodje s strani Vrhovnega sodišča RS, IP upoštevajoč navedeno najprej izpostavlja, da bi ta člen, kot že prej navedeno, sistemsko bolj spadal v zakon, ki ureja delovanje sodišč. Ne glede na navedeno pa IP opozarja, da iz prvega odstavka predmetnega člena izhaja, da se sodne odločbe objavljajo v celoti (in torej ne v anonimizirani in niti v psevdonimizirani obliki). V tej smeri bi navedeno določbo bilo nujno treba dopolniti in jasno navesti, da gre za objavo sodne prakse v anonimizirani ali vsaj v psevdonimizirani obliki. Javna objava sodne prakse v celotni, torej v neanonimizirani obliki, bi bila z vidika obdelave osebnih podatkov namreč očitno nesorazmerna namenu, ki ga predmetna določba zasleduje, to pa je povečanje transparentnosti dela sodišč. Prav tako iz predloga člena ni razvidno, ali Vrhovno sodišče RS Ministrstvu za pravosodje sodne odločbe posreduje v celoti (torej vključno z vsemi varovanimi osebnimi podatki) ali v anonimizirani oz. psevdonimizirani obliki. V primeru, da je namen določbe posredovanje sodnih odločb v celoti poleg vseh v 4. odstavku navedenih podatkov (med drugim tudi osebnih podatkov vseh strank vseh sodnih postopkov), se prav tako postavlja vprašanje sorazmernosti in vsebinske pristojnosti obdelave vseh tako vsebovanih osebnih podatkov s strani resornega ministrstva upoštevajoč tudi ustavno delitev pristojnosti posameznih vej oblasti.

IP v dodatni resen razmislek predlaga vprašanje, ali je resnično potrebno, da so obvezno objavljene tudi vse sodne odločbe s prvostopenjskega odločanja. Četudi se IP strinja z nujnostjo poenotenja in objave sodne prakse, bo po mnenju IP v praksi predlagana ureditev težko izvedljiva skladno z Ustavo RS in upoštevajoč pravice posameznika do varstva osebnih podatkov in širše zasebnosti nasploh. Zavedati se je namreč treba, da je treba dodano vrednost objave vedno tehtati s pravicami posameznika in, da zgolj varovalka, ki jo predvideva 1. odstavek 113. člena predloga ZVOP-2, da bo ministrstvo pred objavo sodnih odločb izvedlo »razumna prizadevanja, da iz odločbe ne bi bili več neposredno razvidni osebni podatki, ki bi omogočali neposredno identifikacijo strank in drugih fizičnih oseb, ki so navedene v odločbi« ter, da se ne objavlja odločb v postopkih, kjer je bila javnost v celoti ali deloma izključena, ne pomeni zadostnega varstva in uveljavitve varovanja pravice do zasebnosti, kot jo predvideva Ustava RS. Prav tako poudarjamo, da mora biti vsekakor izključena objava ne le sodb, ampak tudi drugih osebnih podatkov v vseh primerih, ko je javnost izključena.

K 113. členu

1. odstavek: IP opozarja, da določba, po kateri ministrstvo pred objavo sodnih odločb izvede razumna prizadevanja, da iz odločbe ne bi bili več neposredno razvidni osebni podatki, ki bi omogočali neposredno identifikacijo strank in drugih fizičnih oseb, ki so navedene v odločbi, ne zadosti načelu zakonitosti obdelave osebnih podatkov, prav tako ne zadosti načelu pravne varnosti morebitnih prizadetih posameznikov. Povedano drugače, navedena določba na način, kot je zastavljena, ne more predstavljati zakonske podlage za zakonito obdelavo (objavo) osebnih podatkov posameznikov, ki jih predmetne sodbe vsebujejo, in to ne v originalni niti ne v psevdonimizirani obliki.

Predmetna določba mora po mnenju IP jasno določiti, da se in ožje opredeliti katere sodbe (glej zgoraj navedene opombe glede sorazmernosti določbe, da se objavljajo vse sodbe) objavljajo na način delnega dostopa, praviloma v anonimizirani obliki. Kadar uresničevanja namena, ki ga zasleduje prejšnji člen predloga tega zakona, na ta način ni mogoče zagotoviti, pa se lahko javno objavijo v psevdonimizirani obliki v skladu s Splošno uredbo (podobno, kot določa predlog določbe drugega odstavka 83. člena ZVOP-2, ki sicer že predstavlja pravno podlago za objavo sodb v psevdonimizirani obliki). Ob tem IP še dodaja, da bo ministrstvo kot upravljavec zbirke teh osebnih podatkov v predlagani rešitvi v celoti zavezano za njihovo zakonito obdelavo in za zakonito posredovanje sodb javnosti (torej tudi za javno objavo) in da se tej obveznosti ne more izogniti z navedbo »da bo izvedlo vsa razumna prizadevanja«. Ministrstvo bodo seveda kot upravljavca osebnih podatkov vezale tudi vse določbe tako Splošne uredbe kot zakona.

K 114. členu

IP sicer ne pozna nagibov, ki so pripravljavca zakona vodili k predlogu o posebnem (drugačnem) urejanju pravic posameznikov glede varstva osebnih podatkov v zvezi z objavo sodnih odločb po 112. in 113. členu predloga, opozarja pa, da takšna specialna ureditev ne more in ne sme posegati v pristojnosti IP, ki jih ima ta na področju nadzora nad zakonitostjo obdelave osebnih podatkov (torej tudi odločanje o prijavi v zvezi z morebitno neupravičeno javno objavo osebnih podatkov v teh sodnih odločbah).

2. odstavek: IP nadalje opozarja, da iz drugega odstavka predmetne določbe ne izhaja, po kakšnem postopku ministrstvo (in kdo konkretno na ministrstvu) tehta vprašanje javnega interesa za razkritje sicer varovanih osebnih podatkov v sodbah, ki bodo predmet objave po tem členu. Gre za določbo, ki ne zadosti kriteriju pravne varnosti prizadetih posameznikov, prav tako ni nikjer določenega pravnega sredstva v primeru, če se prizadeti s takšno oceno ministrstva (torej, da gre za javni interes) ne strinja. IP ob tem še dodaja, da je sicer postopek presoje javnega interesa glede posredovanja dokumentov javnosti in njihove proaktivne javne objave že predviden v 83. členu predloga tega zakona (prvi

odstavek), zato gre v primeru, da se navedeni javni interes dejansko nanaša na postopek po ZDIJZ, tudi za podvajanje.

5. odstavek: Prav tako se zdi z vidika ustavno zagotovljenih pravic posameznikov glede seznanitve z zbranimi osebnimi podatki, ki se nanašajo nanj, zdi ustavno sporna določba 5. odstavka 114. člena glede omejevanja pravic posameznika do seznanitve.

Dodatno

IP ponovno izpostavlja, da predlog ZVOP-2 ne vsebuje določbe, kot jo poznamo po drugem odstavku 106. člena ZVOP-1 in ki se je v praksi velikokrat izkazala kot nujna glede na nujnost jasne ureditve obdelav osebnih podatkov v okviru razmerja delavec-delodajalec. Predlagamo, da se v X. delu predloga ZVOP-2 doda nov člen (po vzorcu obstoječega drugega odstavka 106. člena ZVOP-1), ki bi urejal vsebinsko materijo, kot je bila doslej vsebovana v drugem odstavku 106. člena ZVOP-1, npr. kot sledi: »*Upravljavci osebnih podatkov lahko javnosti posredujejo in javno objavijo osebno ime, naziv ali funkcijo, službeno telefonsko številko in naslov službene elektronske pošte predstojnika in tistih zaposlenih, katerih delo je pomembno zaradi poslovanja s strankami oziroma uporabniki storitev.*«.

K XI. DELU – kazenske določbe

Splošna pripomba IP glede prekrškovnih glob:

IP ponovno poudarja, da bi glede na to, da bo možno globe izrekat v razponu, da Splošna uredba spodnje meje glob sploh ne predpisuje ter da je zgornja meja glob, ki jih določa Splošna uredba izjemno visoka, bilo primerno, da se spodnjo mejo za vse prekrške (tudi tiste iz 116. in 117. člena predloga ZVOP-2) prepolovi oziroma zniža, in sicer:

- na 2.000 eurov za pravne osebe, samostojne podjetnike posameznike in posameznike, ki samostojno opravljajo dejavnost,
- na 400 eurov za odgovorne osebe pravnih oseb, samostojnih podjetnikov posameznikov, državnih organov in organov lokalnih skupnosti, ter
- na 200 eurov za posameznike.

Ob znižanju spodnje meje glob bi bilo glede na način predpisovanja glob v Splošni uredbi (določena je zgolj izredno visoka zgornja meja) potrebno hkrati zvišati tudi zgornjo mejo globe za vse tiste prekrške, s katerimi se odgovornim osebam in posameznikom določajo sankcije za kršitev določb Splošne uredbe (116. in 117. člen) ter s katerimi se predpisujejo sankcije za kršitve določb tega zakona. IP predlaga, da se kot zgornja meja globe določi vrednost maksimalne globe iz drugega odstavka 17. člena ZP-1, kar bi npr. za pravno osebo, samostojnega podjetnika posameznika in posameznika, ki samostojno opravlja dejavnost, zanašalo 150.000 eurov, za njihove odgovorne osebe ter odgovorne osebe državnih organov in organov lokalnih skupnosti 10.000 eurov ter za posameznike 5.000 eurov.

Znižanje spodnje meje glob bi ob hkratnem zvišanju njihove zgornje meje ob obveznem upoštevanju kriterijev za določitev višine izrečene globe iz 83. člena Splošne uredbe, 115. člena tega zakona in 26. člena ZP-1, poleg samega odvračalnega učinka zaradi določene visoke zgornje meje glob po eni strani po mnenju IP preprečilo izrekanje nesorazmerno visokih glob za lažje kršitve (zlasti samostojnim podjetnikom posameznikom in posameznikom, ki samostojno opravljajo dejavnost), po drugi strani pa bi v primeru večjih, ponavljajočih ali namernih kršitev omogočilo izrek višjih, odvračalnih glob, kar velja zlasti v primeru izrekanja glob velikim in finančno močnim pravnim osebam (kot to sicer predvideva tudi Splošna uredba).

Zgoraj predlagan način predpisovanja glob v razponu bi bil skladen z določbami drugega odstavka 17. člena ZP-1, IP pa bi ob obveznem upoštevanju kriterijev za določitev višine izrečene lahko (z izjemo prekrškov iz 116. in 117. člena tega zakona, ki izjemoma dovoljujeta izrek višje globe) globe izrekal v sledečem razponu:

- od 2.000 do 150.000 eurov za pravne osebe, samostojne podjetnike posameznike in posameznike, ki samostojno opravljajo dejavnost,
- od 400 do 10.000 eurov za odgovorne osebe pravnih oseb, samostojnih podjetnikov posameznikov, državnih organov in organov lokalnih skupnosti, ter
- od 200 do 5.000 eurov za posameznike.

IP ugotavlja, da so kazenske določbe v predlogu ZVOP-2 še vedno izdelane precej površno in da globe, ki so zdaj predpisane za podobno težke kršitve, med seboj še vedno niso usklajene, zaradi česar je potrebno pristopiti k sistemski rešitvi in za podobno težke prekrške predpisati globe v podobni višini. IP predlaga, da se za vse prekrške globe predpišejo na način, kot je predlagan zgoraj, torej da se znižajo spodnje meje globe ter hkrati povišajo njihove zgornje meje.

Kar zadeva kazenske določbe je treba še opozoriti, da novi predlog sedaj v 118. členu sicer predpisuje tudi prekrške za kršitev nekaterih določb IX. dela zakona, ki ureja obdelavo osebnih podatkov za namene preprečevanja, preiskovanja, odkrivanja ali pregona zaradi kaznivih dejanj, izvrševanja nalog in pooblastil policije, varnosti države, obrambe države ter izvrševanja kazenskih sankcij, vedar pa so prekrški s tega področja predpisani zelo pomanjkljivo, saj večina kršitev, ki se bodo lahko pojavljale na tem področju, dejansko sploh ni predpisanih. Podrobnejša priporočila in pripombe IP v zvezi s temi kazenskimi določbami so razvidne iz pripomb k 118. členu predloga ZVOP-2 v nadaljevanju.

IP ugotavlja, da predlog zakona še vedno ne predpisuje prekrškov za kršitev tistih določb iz ostalih delov zakona, ki niso zajete v 83. členu Splošne uredbe ter 116. in 117. členu tega zakona. Tako še vedno niso predpisani prekrški za kršitev določb VII. in VIII. dela tega zakona, kjer so določena posebna pravila glede obdelave osebnih podatkov za znanstvene raziskovalne, zgodovinske raziskovalne, statistične in arhivske namene ter pravila glede varstva svobode izražanja ter dostopa do informacij v razmerju do varstva osebnih podatkov. V navedenih primerih gre za določitev posebnih primerov obdelave, ki jo države sprejmejo na podlagi poglavja IX Splošne uredbe, za kršitev tako sprejetih ukrepov pa se lahko skladno s točko (d) petega odstavka lena 83. Splošne uredbe izreče celo globa v znesku do 20.000.000 eurov.

Kot je IP že opozoril, bi kazalo predpisati tudi prekrške za kršitev nekaterih specifičnih določb tega zakona, kot npr. kršitev četrtega odstavka 21. člena, po katerem upravljavec od prejema posameznikove zahteve do ugoditve oz. do pravnomočnega zaključka postopka ne sme uničiti, spremeniti ali odsvojiti zahtevanih osebnih podatkov, kršitev (f) točke drugega odstavka 34. člena, ki nalaga omogočanje poznejšega ugotavljanja, kdaj so bili posamezni podatki vneseni v zbirko osebnih podatkov, uporabljeni ali drugače obdelani in kdo je to storil, kršitev sedmega in osmega odstavka 40. člena, po katerem mora upravljavec za vsako posredovanje osebnih podatkov zagotoviti revizijsko sled, ipd.

Dodatno se IP glede na dikcijo besedila še vedno sprašuje, ali je opredelitev prekrškov, ki so zajeti v Splošni uredbi z vidika načela zakonitosti vsebinsko dovolj konkretizirana, oziroma ali ne bi kazalo opredelitev dopolniti na način, da bi se posamezne kršitve določb Splošne uredbe vsebinsko jasneje opredelile. Vsebinsko enako velja tudi glede opredelitve tistih kazenskih določb, kjer je zgolj pavšalno navedeno, da se npr. kaznuje, če izvaja videonadzor v nasprotju s 100. členom ZVOP-2. Predvsem se nam zastavljajo pomisleki z vidika zakonitosti ter določenosti zakonskega stana prekrškov. Omenjen

pomislek glede ustrezne konkretizacije prekrškov je podan tudi iz razloga, ker se npr. načela, pravne podlage, itd., določajo tako v Splošni uredbi, kot (v nekoliko prirejeni in bolj konkretizirani obliki) tudi v predmetnem predlogu zakona (npr. členi 5, 6 in 9 Splošne uredbe so konkretnije opredeljeni v 7., 8., 9. in 12. predloga ZVOP-2), zato IP ponovno predlaga, da ministrstvo skupaj s strokovnjaki za prekrškovno pravo presodi, kako takšno podvajanje vpliva na pravno varnost v prekrškovnem postopku oz. kako je le to mogoče zagotoviti na način, da sodišča zaradi tega po vloženih zahtevah za sodno varstvo ne bodo ustavljala prekrškovnih postopkov.

V nadaljevanju podajamo podrobnejše pripombe in priporočila k posameznim prekrškovnim določbam:

K 116. in 117. členu

1. odstavek: v prvem odstavku obeh členov je treba pred 2 % oz. 4 % obvezno vriniti besedico »do«.

Glede na to, da so v 116. členu tega zakona predpisane hujše kršitve Splošne uredbe kot v 117. členu, zaradi česar je predpisan tudi višji znesek maksimalne globe, ki se za takšne kršitve lahko izreče ter da višina glob, ki se za takšne prekrške lahko izreče pravnim osebam, samostojnim podjetnikom posameznikom in posameznikom, ki samostojno opravljajo dejavnost, bistveno presega višino glob, kot jo je za te osebe možno predpisati po določbah 17. člena ZP-1, bi bilo treba to upoštevati tudi pri določitvi višine zgornje meje globe, ki se za takšne kršitve lahko izreče odgovornim osebam in posameznikom in globe zanje določiti na način, kot je predlagan zgoraj.

Glede na to, da morajo biti prekrški z vidika načela zakonitosti vsebinsko konkretizirani, IP ponovno predlaga, da ministrstvo pri strokovnjakih za prekrškovno pravo preveri, ali so prekrški, ki jih določa Splošna uredba in so navedeni v 116. in 117. členu predloga ZVOP-2, z vidika našega prekrškovnega prava vsebinsko dovolj konkretizirani, kot izpostavljamo zgoraj. Če bi se ugotovilo, da prekrški niso dovolj konkretizirani, IP predlaga, da se prekrške, ki jih določa Splošna uredba in so navedeni v 116. in 117. členu predloga ZVOP-2, v zakonu vsebinsko jasneje opredeli.

Vstavitev novega 118. člena

IP predlaga, da se za 117. členom predloga ZVOP-2 vrine nov prekrškovni člen, v katerem se predpiše prekrške za kršitve tistih določb tega zakona, ki v 116. in 117. členu predloga ZVOP-2 niso zajete. V tem novem členu bi bilo treba po mnenju IP predpisati prekrške za kršitev posameznih določb VII. in VIII. dela predloga ZVOP-2, poleg tega pa še prekrške za kršitev nekaterih specifičnih določb predloga ZVOP-2, ki v 116. in 117. členu tega predloga prav tako niso zajete, kot npr. kršitev četrtega odstavka 21. člena, kršitev (f) točke drugega odstavka 34. člena, kršitev sedmega in osmega odstavka 40. člena, kršitve dolžnosti varstva tajnosti osebnih podatkov iz 51. člena predloga ZVOP-2, ipd.

Novi prekrškovni člen, ki bi se lahko imenoval npr.: »Kršitve iz II., III., VII. in VIII. dela tega zakona« naj bi imel štiri odstavke. V prvem odstavku, ki bi imel več alinej (toliko kot bi bilo predpisanih prekrškov) bi predpisale globe za pravne osebe, samostojne podjetnike posameznike in posameznike, ki samostojno opravljajo dejavnost. V drugem odstavku bese predpisale globe za njihove odgovorne osebe, v tretjem odstavku globe za odgovorne osebe državnih organov in organov samoupravnih lokalnih skupnosti, v četrtem pa globe za posameznike. Vse globe bi se predpisale v razponu, in sicer v zneskih, kot so predlagani zgoraj in bi bili skladni z zneski za druge podobne prekrške.

K 118. členu

Kot že omenjeno, bi bilo treba ta člen dopolniti, in sicer tako, da se v njem prepisejo prekrški za vse kršitve, ki bi lahko nastale pri obdelavi osebnih podatkov za namene preprečevanja, preiskovanja,

odkrivanja ali pregona zaradi kaznivih dejanj, izvrševanja nalog in pooblastil policije, varnosti države, obrambe države ter izvrševanja kazenskih sankcij. Poleg že predpisanih 3 prekrškov bi bilo tako treba predpisati vsaj še prekrške za:

- kršitev dolžnosti upravljavca v zvezi s pogodbeno obdelavo iz 31. člena ZVOP-2,
- kršitev dolžnosti vodenja evidence dejavnosti obdelave iz 32. člena ZVOP-2 (IP tu ugotavlja, da določba člena 24 Direktive v predlog ZVOP-2 sploh ni implementirana);
- kršitev določb o varnosti osebnih podatkov iz 34. člena ZVOP-2;
- kršitev določb o obveščanju nadzornega organa iz 35. člena ZVOP-2;
- kršitev dolžnosti v zvezi z ocenami učinka in predhodnega posvetovanja z nadzornim organom iz 37. člena ZVOP-2;
- kršitev določb v zvezi z imenovanjem, položajem in nalogami pooblaščenih oseb za varstvo osebnih podatkov iz 45., 46., 48. in 50. člena ZVOP-2;
- kršitev dolžnosti varstva tajnosti osebnih podatkov iz 51. člena ZVOP-2;
- prenos osebnih podatkov v nasprotju z določbami V. dela ZVOP-2;
- kršitev temeljnih načel obdelave osebnih podatkov iz 86. člena ZVOP-2;
- kršitev pravic posameznika iz 91., 92., 93. in 94. člena ZVOP-2.

Glede na to, da zgoraj predlagane kršitve ne bi več pomenile zgolj kršitve IX. dela tega zakona, IP predlaga, da se spremeni tudi naziv 118. člena. Naziv 118. člena bi se lahko glasil npr: »*Kršitve pri obdelavi osebnih podatkov za namene preprečevanja, preiskovanja, odkrivanja ali pregona zaradi kaznivih dejanj, izvrševanja nalog in pooblastil policije, varnosti države, obrambe države ter izvrševanja kazenskih sankcij*«.

Glede na to, da se določbe IX. dela tega zakona uporabljajo »za primere, ko osebne podatke obdelujejo pristojni državni organi ali organi samoupravnih lokalnih skupnosti ali nosilci javnih pooblastil za namene preprečevanja, preiskovanja, odkrivanja ali pregona kaznivih dejanj, izvrševanja nalog in pooblastil policije, varnosti države, obrambe države ter izvrševanja kazenskih sankcij, v skladu z določbami Direktive.« se IP sprašuje, v katerih primerih bi lahko prišlo v poštev sankcioniranje odgovornih oseb pravne osebe, samostojnega podjetnika posameznika, posameznika, ki samostojno opravlja dejavnost, ter posameznika, saj te osebe praviloma ne morejo obdelovati osebnih podatkov za namene preprečevanja, preiskovanja, odkrivanja ali pregona zaradi kaznivih dejanj, izvrševanja nalog in pooblastil policije, varnosti države, obrambe države ter izvrševanja kazenskih sankcij. V primeru, da bi se te osebe z osebnimi podatki, ki se obdelujejo za prej navedene namene, seznanile npr. kot obdelovalci ali uporabniki, bi takšne posameznike ter odgovorne osebe (pod pogoji iz 14. in 14.a člena ZP-1 pa tudi odgovorne pravne osebe in samostojne podjetnike posameznike) po mnenju IP lahko kaznovali za storitev prekrška po 116. ali 117. členu tega zakona, zaradi česar IP meni, da sta določbi drugega in tretjega odstavka 116. člena tega zakona odveč.

K 120. členu

IP izpostavlja nekoliko nejasno dikcijo 3. točke prvega odstavka, ki se glasi »*če ne zavaruje videonadzornega sistema, s katerim izvaja videonadzor, v nasprotju s šestim odstavkom 97. člena tega zakona*«. Predlagamo dopolnitev na način: »*če ne zavaruje videonadzornega sistema, s katerim izvaja videonadzor, na način iz šestega odstavka 97. člena tega zakona*«.

Glede na to, da 120. člen ne sankcionira drugega in devetega odstavka 97. člena tega zakona, IP predlaga dopolnitev prvega odstavka 120. člena, in sicer tako, da se pred in za dosedanjo 1. in 2. točko dodata nova 1. in 4. točka prvega odstavka:

1. če izvaja videonadzor brez pisne odločitvene o uvedbi videonadzora iz drugega odstavka 97. člena tega zakona;

4. če ne zagotovi revizijske sledi o pregledovanju, uporabi in posredovanju posnetkov iz devetega odstavka 97. člena tega zakona.

IP izpostavlja še nekoliko nejasno dikcijo petega odstavka, ki se glasi »Z globo od 5.000 do 15.000 eurov se kaznuje za prekršek pravna oseba, samostojni podjetnik posameznik ali posameznik, ki samostojno opravlja dejavnost, če izvaja nedovoljeni videonadzor v nasprotju s sedmim ali osmim odstavkom 97. člena tega zakona.«. Predlagamo popravek na način: »Z globo od 5.000 do 15.000 eurov se kaznuje za prekršek pravna oseba, samostojni podjetnik posameznik ali posameznik, ki samostojno opravlja dejavnost, če izvaja nedovoljeni videonadzor iz sedmega odstavka 97. člena tega zakona ali če posnetke videonadzora hrani za daljše obdobje, kot to določa sedmi odstavek 97. člena tega zakona.«.

K 121. členu

1. odstavek: prvi odstavek 121. člena ne sankcionira pregledovanja in uporabe posnetkov v nasprotju z nameni iz prvega odstavka 98. člena tega zakona. IP zato predlaga dopolnitev 1. točke prvega odstavka 121. člena, in sicer tako, da se na koncu te točke doda tekst: »ali če vpogleduje, uporablja ali posreduje posnetke za namene, ki so v nasprotju z nameni iz prvega odstavka 98. člena tega zakona;«.

V 2. točki prvega odstavka je v oklepaju napačno naveden številka člena (985.), pravilno pa je 98.

K 122. členu

1. odstavek: prvi odstavek 122. člena ne sankcionira pregledovanja in uporabe posnetkov v nasprotju z nameni iz prvega odstavka 99. člena ZVOP-2. IP zato predlaga dopolnitev prvega odstavka 122. člena, in sicer tako, da se na koncu izbriše pika in doda tekst: »ali če vpogleduje, uporablja ali posreduje posnetke za namene, ki so v nasprotju z nameni iz prvega odstavka 99. člena tega zakona;«.

K 123. členu

1. odstavek: prvi odstavek 123. člena ne sankcionira pregledovanja in uporabe posnetkov v nasprotju z nameni iz prvega odstavka 100. člena ZVOP-2 ter neupravičenega spremljanja neposrednega dogajanja pred kamerami. IP zato predlaga dopolnitev prvega odstavka 123. člena, in sicer tako, da se na koncu izbriše pika in doda tekst: »ali če vpogleduje, uporablja, ali posreduje posnetke za namene, ki so v nasprotju z nameni iz prvega odstavka 100. člena tega zakona, ali če spremlja neposredno dogajanje pred kamerami v nasprotju s pogoji iz tretjega odstavka 100. člena tega zakona.«.

K 124. členu

1. odstavek: prvi odstavek 124. člena ne sankcionira pregledovanja in uporabe posnetkov v nasprotju z nameni iz prvega odstavka 101. člena ZVOP-2. IP zato predlaga dopolnitev prvega odstavka 124. člena, in sicer tako, da se na koncu izbriše pika in doda tekst: »ali če vpogleduje, uporablja ali posreduje posnetke za namene, ki so v nasprotju z nameni iz prvega odstavka 101. člena tega zakona;«.

K 130. členu

Ta kazenska določba je kljub občutni spremembi prvotnega 103. člena predloga ZVOP-2 ostala praktično nespremenjena, zaradi česar jo je treba napisati na novo, in sicer tako, da se prilagodi novemu 107. členu ZVOP-2.

Glede na to, da uradne evidence in javne knjige povezujejo tudi nosilci javnih pooblastil, ki niso državni organi ali organi samoupravne lokalne skupnosti (npr. AJPES, ZZZS, ZPIZ, Študentska organizacija Slovenije), je treba v 130. člen nujno vriniti nov drugi odstavek, v katerem se predpiše globa za prekršek, ki ga stori odgovorna oseba pravne osebe, samostojnega podjetnika posameznika, ali posameznika, ki samostojno opravlja dejavnost.

PREHODNE IN KONČNE DOLOČBE

K 132. členu

1. odstavek: IP v zvezi z določbami prvega odstavka (prej drugega odstavka 122. člena verzije predloga ZVOP-2 z dne 23. 1. 2018) ponovno izpostavlja, da so te v neskladju z določbami Splošne uredbe, ki zahteva uskladitev obstoječih privolitvev z določbami Splošne uredbe do 25. 5. 2018. Zato IP predlaga črtanje besedila 1. odstavka.

Tako na primer Splošna uredba v uvodni navedbi št. 171 določa, da bi bilo treba razveljaviti Direktivo 95/46/ES. Obdelavo, ki se že izvaja na dan uporabe te uredbe, pa bi bilo treba uskladiti s Splošno uredbo **v roku dveh let po začetku veljavnosti te Splošne uredbe, to je torej do 25. 5. 2018.** Nadalje Splošna uredba v tej uvodni navedbi še določa, da kadar obdelava temelji na privolitvi v skladu z Direktivo 95/46/ES, posamezniku, na katerega se nanašajo osebni podatki, ni treba ponovno dati privolitve, **le v primeru, če je bila privolitev dana na način, ki je v skladu s pogoji iz Splošne uredbe,** s čimer se upravljavcu dovoli, da takšno obdelavo še naprej izvaja po datumu začetka uporabe Splošne uredbe. Odločitve, ki jih je na podlagi Direktive 95/46/ES sprejela Komisija, in dovoljenja s strani nadzornih organov so veljavni, dokler se ne spremenijo, nadomestijo ali prekličejo. Navedeno torej pomeni, da morajo upravljavci obstoječe privolitve do dne 25. 5. 2018 in ne v roku enega leta od začetka veljavnosti tega zakona prilagoditi določbam Splošne uredbe

2. odstavek: Nadalje IP ponovno izpostavlja pravno neprimernost določb drugega odstavka (prej četrtega odstavka 122. člena verzije predloga ZVOP-2 z dne 23. 1. 2018) glede nadaljevanja postopkov začelih pred začetkom uporabe ZVOP-2 po določbah ZVOP-1. Kot je IP že opozoril, bi v praksi takšna določba pripeljala do situacij, ko se dejansko še eno leto po začetku uporabe Splošne uredbe ta v postopkih začelih pred 25. 5. 2018 (oz. pred začetkom uporabe novega ZVOP-2) ne bi uporabljala. Navedeno bi lahko vodilo v situacije, ko bi moral IP v inšpekcijskih postopkih dejansko odrediti izvajanje ukrepov po ZVOP-1 namesto po Splošni uredbi, kar pravno ni sprejemljivo (izjema so v skladu s pravili prekrškovnega prava lahko prekrškovni postopki), niti ni v skladu z določbami Splošne uredbe. Prav tako bi pomenilo, da dejansko upravljavci in obdelovalci postopke obdelave začete pred začetkom uporabe ZVOP-2 še eno leto izvajajo po ZVOP-1 in ne v skladu s Splošno uredbo.

Zato predlagamo spremembo drugega odstavka 132. člena predloga ZVOP-2 na način: *»(2) ~~Vsi Ppostopki razen prekrškovnih postopkov odločanja ali inšpekcijskega nadzora, ki so se pred začetkom uporabe tega zakona začeli pri Informacijskem pooblaščenca ali se obravnavajo na sodiščih se nadaljujejo in končajo po določbah Zakona o varstvu osebnih podatkov (Uradni list RS, št. 94/07 – uradno prečiščeno besedilo) tega zakona.~~«*

3. odstavek: IP predlaga črtanje tretjega odstavka. S predlagano dikcijo drugega odstavka bi namreč odpadla tudi neustreznost določbe predloga zakona, po kateri se tudi postopki obdelave osebnih podatkov začeti pri upravljavcih zbirk osebnih podatkov lahko nadaljujejo še 6 mesecev od začetka veljavnosti ZVOP-2. Nedopustno namreč je, da bi se vse obdelave, ki se izvajajo (bolj ali manj) skladno z ZVOP-1 nadaljevale še pol leta po tem, medtem ko Splošna uredba jasno določa, da se mora začeti njena neposredna uporaba s 25. 5. 2018.

4. odstavek: Iz enakih razlogov, kot navajamo zgoraj, predlagamo črtanje določb 4. odstavka, ki niso skladne z zahtevami Splošne uredbe.

5. odstavek: IP iz enakih razlogov, kot navajamo zgoraj, predlaga črtanje določb 5. odstavka, ki niso skladne z zahtevami Splošne uredbe glede obveznosti imenovanja pooblaščenih oseb.

6. odstavek: IP predlaga, da se ustreznost rokov preveri s Slovensko akreditacijo.

7. odstavek: IP predlaga črtanje določb 7. odstavka, saj iz obrazložitve ne izhaja nobena utemeljitev odločitve za takšno ureditev. Prav tako IP ni znana analiza, koliko zakonov, naj bi bilo treba urediti v obdobju 4 let. Opozarjamo, da je IP do sedaj izdal skupno 121 odločb o povezovanju zbirk osebnih podatkov³.

Dodatno izpostavljam, da bi bilo v prehodnih določbah treba predvideti prenehanje veljavnosti pravilnika iz 69. člena ZVOP-1, ker IP nima več pristojnosti odločanja o ustreznosti držav.

Dodatno izpostavljam zgoraj že omenjeno nujnost ureditve prehodnih določb glede prenosov osebnih podatkov, in sicer bi bilo treba določbe obstoječega 5. odstavka 55. člena predloga ZVOP-2 smiselno umestiti v poglavje prehodnih in končnih določb predloga ZVOP-2 in dopolniti na način, da bi bila predvidena obveznost upoštevanja odločitev Evropskega odbora za varstvo osebnih podatkov in Evropske komisije pri ugotavljanju izpolnjevanja pogojev za nadaljnjo veljavnost dosedanjih odločitev IP.

K 133. členu

2. odstavek: IP predlaga glede na pripombe k 132. členu ustrezno dopolnitev oziroma črtanje besedila drugega odstavka.

IP dodatno opozarja na potrebo po redakcijskem popravku oštevilčenja odstavkov v celotnem besedilu predloga ZVOP-2.

Lepo vas pozdravljamo,

Mojca Prelesnik, univ. dipl. prav.,
informacijska pooblaščenka

Pripravili:

Alenka Jerše, univ. dipl. prav.,
namestnica informacijske pooblaščenke
mag. Andrej Tomšič,
namestnik informacijske pooblaščenke
Jože Bogataj,
namestnik informacijske pooblaščenke
mag. Urban Brulc, univ. dipl. prav.,
samostojni samostojni svetovalec IP
mag. Maruška Damjan,
državna nadzornica za varstvo osebnih podatkov
mag. Eva Kalan,

³ <https://www.ip-rs.si/varstvo-osebni-podatkov/register-zbirk/seznam-izdanih-odlocb-o-povezljivosti-zbirk-osebni-podatkov/>

državna nadzornica za varstvo osebnih podatkov
Katarina Medved, univ. dipl. prav.,
državna nadzornica za varstvo osebnih podatkov
Blaž Pavšič, univ. dipl. prav.,
državni nadzornik za varstvo osebnih podatkov
Matej Sironič, univ. dipl. prav.,
svetovalec pooblaščenca za varstvo osebnih podatkov